

LASSITER

МЪЖЪТ ОТ БРИГАДА СЕДЕМ

ЛАСИТЪР И
ПРИМАМАИВАТА
ВЪЛЧИЦА

КАЛПАЗАНОВ 101.032-1994

ДЖЕК
СЛЕЙД

КАЛПАЗАНОВ

ДЖЕК СЛЕЙД
ЛАСИТЪР И ПРИМАМЛИВАТА
ВЪЛЧИЦА

Превод: Красимира Данчева

chitanka.info

Тя е наследила огромната област в Небраска от баща си, който е бил истински деспот. Шели Уинтърс иска да бъде също толкова твърда, но това не ѝ се удава. И тогава разбира, че трябва да има до себе си вълк, какъвто е бил баща ѝ. Когато в Омаха вижда Ласитър, за миг ѝ просветва, че е намерила истинския партньор. Но как може да го примамва, за да се реши той да тръгне и да заживее с нея като вълк с вълчица?

1.

Това беше един от най-дръзките обири на влак, за които Ласитър някога беше чувал.

Мъжът от Бригада Седем седеше в един от влаковете на Канзаската тихоокеанска железница. Целта му беше Омаха в Небраска. Още не знаеше какво го очаква там: бяха му съобщили, че трябва да наеме стая в хотел „Сейнт Джон“ и да очаква по-нататъшни инструкции. Казваше се само, че става дума за изключително опасна работа и че нищо, абсолютно нищо не трябва да отвлича вниманието му.

Но това се оказа неизпълнимо. Внезапно във вагон-ресторанта, където Ласитър се беше настанил удобно, нахълтаха четирима мъже. Бяха маскирани, а в ръцете си държаха револвери.

Ласитър бързо осъзна ситуацията и светкавично извади изпод якето си своя „Смит & Уесън“ калибър 36. Беше чист рефлекс.

Четиримата мъже изглеждаха прекалено самоуверени.

При други обстоятелства наистина биха имали основание, защото обикновените пътници рядко носеха оръжие. Но този път бандитите се бяха заблудили.

— Хвърлете оръжията! — изрева Ласитър. — Нямате никакъв... — Не успя да довърши. Те не се вслушаха в предупреждението му.

Незабавно откриха огън, макар че всъщност би трябвало да осъзнаят, че се намират в по-неблагоприятно положение. Ласитър се хвърли настрани от тапицираната седалка пред малката масичка, където се беше разположил едва преди пет секунди.

Револверът му гърмеше и бълваше огън. Двама от маскираните се строполиха на пода като поразени от гръм, безмълвни и призрачни. Третият вдигна високо ръце и олюлявайки се, се упъти към изхода на вагон-ресторанта. Четвъртият се обърна и в ужас побягна.

Ласитър искаше да го догони или поне да хване ранения, но не успя да измине повече от метър.

Пътниците наскачаха от местата си и препречиха пътя му. Не беше направено умишлено, просто беше обичайната бъркотия, когато се случва подобно нещо.

Настана истински хаос. Дамите пищяха пронизително. Две се вкопчиха в Ласитър, търсейки помощ: едната беше суха и необичайно висока; другата обаче беше внушителна матрона, от която Ласитър не можеше да се освободи така лесно. Не искаше и да се втурне безогледно като бик през тълпата — което впрочем вече нямаше никакъв смисъл.

Междувременно раненият бандит също беше напуснал вагон-ресторанта.

Какъв хаос цареше около Ласитър! Всички пътници жестикулираха и крещяха, но особено оглушителни бяха писъците на дебелианата.

Тя се смееше и плачеше едновременно и във възбудата си от време на време звучно целуваше Ласитър по бузите, но той изобщо не се интересуваше от чувствата, които я вълнуваха. Единственото, което искаше сега, беше да се освободи от прегръдката ѝ.

Тя обаче непрекъснато го наричаше свой спасител и се кълнеше, че без неговата храбра намеса всички биха били безвъзвратно загубени.

Пътниците крещяха и викаха за помощ, но лека-полека се успокоиха.

— Александра, пусни човека най-после! — каза един слаб мъж зад нея и сложи ръка на рамото на матроната. — Нима не виждаш, че той все още стиска револвера в ръката си?

Тогава госпожа Александра ужасено пусна Ласитър. Нададе пронизителен писък и политна назад в ръцете на кльощавия си мъж, който трябваше да напрегне всичките си сили, за да успее да я задържи.

— О, Дагобърт... — въздъхна тя, обърна очи и по всичко изглеждаше, че в следващия миг ще падне в несвяст.

Двама други мъже, запазили присъствие на духа, оказаха съдействие на кльощавия Дагобърт и му помогнаха да положи дамата върху една седалка.

Със страхопочитание пътниците най-после направиха място на Ласитър и той отиде до двамата простреляни бандити. Хвърли кратък

поглед към неподвижните мъже и разбра, че са мъртви.

Искаше да напусне вагон-ресторанта, за да може да провери колкото е възможно по-бързо останалите вагони. Когато обаче стигна до вратата, влакът внезапно спря и всички пътници политнаха напред.

Ласитър отново се намери сред тълпата.

Отвън отекна тропот на копита.

Когато Ласитър най-после успя да се промъкне и застана на платформата, видя група от около двайсет препускащи в бесен галоп ездачи да изчезва между хълмовете.

Ласитър и много други пътници наскочаха от вагоните. Естествено, сред тях бяха началникът на влака в зелена униформа с жълти нашивки, кондукторите в червени униформи, както и локомотивният машинист и огнярят.

Отново измина доста време, преди да се възцари спокойствие.

Тогава на Ласитър му стана ясно какво се бе случило.

Изглежда, още в Сейнт Джоузеф около дузина бандити се бяха смесили с пътниците и неколцина от тях бяха проникнали във вагона с багажа, като бяха преминали по покривите на другите вагони. Бяха плякосали два чувала с пари. Сумата не бе известна дори на началник-влака. В това време останалите разбойници бяха нахълтали в купетата и бяха обрели пътниците.

Във всеки случай заграбеното не беше много. Бяха се надявали на най-тлъста плячка във вагон-ресторанта, където обикновено се настаняваха само по-заможните пътници, защото там цените бяха много високи. И ако Ласитър не се беше оказал там, тези типове със сигурност щяха да приберат нещичко.

Сега той бе станал подобаващо известен. Вестта за неговата храбра намеса се разпространи със скоростта на вятъра и както обикновено става при подобни случаи, много от нещата бяха преувеличени.

Ласитър се опита да омаловажи, доколкото е възможно, цялата история, но това беше равносилно на битка с вятърни мелници. Щом веднъж вече бяха тръгнали подобни слухове...

Винаги и навсякъде ставаше все едно и също.

Мъжете от персонала на влака бяха единствените, които не се оставиха да бъдат обхванати от всеобщата възбуда. Трябваше да се

погрижат принудително прекъснатото пътуване да продължи колкото е възможно по-скоро.

Но се оказа, че не е толкова просто. Щяха да са необходими не по-малко от два часа, за да бъдат отстранени тежките дървета, струпани върху релсите. Нужна беше помощта на силни мъже. Но в желанието си да се самоизтъкнат, повечето джентълмени се блъскаха, поради което в крайна сметка престоят продължи близо три часа.

— Вероятно ще пристигнем в Омаха около 17:30 часа — съобщи началникът на влака. — От името на компанията още сега ви моля за извинение за непредвидения престой.

Ласитър отново се настани във вагон-ресторанта и си поръча двойно уиски.

Междувременно останалите пътници се бяха успокоили до известна степен, но все още всички продължаваха да говорят един през друг.

Докато отговаряше едносрично на всички въпроси, с които хората го обсипваха, Ласитър си мислеше за задачата, с която Бригада Седем щеше да го натовари. Все още нямаше никаква представа какво става тук, в Небраска. Може би това нападение на влака имаше някаква връзка с неговата мисия.

Във всеки случай трябваше да бъде предпазлив.

Той извади от чантата си от непромокаемо платно револвер калибър 45 и го зареди. За спътниците му това беше впечатляваща гледка. Всички го наблюдаваха с нескрито страхопочитание и повече никой не се осмели да го заговори.

Дори му се струваше, че повечето от тях на драго сърце биха се отдръпнали възможно най-надалеч.

2.

Влакът пристигна в Омаха с тричасово закъснение. На гарата вече цареше голямо оживление. Разправяха се всякакви небивалици.

Ласитър напусна купето си и слезе от задната страна. Когато стигна до края на влака, се огледа и изчезна между няколко склада.

Беше почти напълно сигурен, че никой не го е забелязал, но за съжаление това беше заблуда. Имаше един дребен, кривокрак тип, който го беше видял и незабавно беше съобщил за това на четиримата мъже, които чакаха отвън пред гарата.

— Да не ми е името Дъкни, ако това не беше Ласитър — задъхано каза той. — След около пет минути ще бъде на Франклин стрийт. Ако побързате, все още можете да го пипнете, Шейкли.

— Отдавна знаем, че това е Ласитър, Дъкни — надменно промърмори Роб Шейкли. — Това е известно вече и на врабчетата по покривите. Къде мислиш, че ще излезе на улицата?

— Струва ми се, недалеч от магазина за фуражи — с усърдие отговори кривокракият Уили Дъкни. — Във всеки случай на негово място аз бих избрал този път, ако искам да изляза на Франклин стрийт, без да привлека излишно внимание. — Дъкни имаше славата на най-добрия шпионин в бандата, от която бяха четиримата мъже. По всичко личеше, че бяха опитни стрелци.

Роб Шейкли кимна на тримата си спътници:

— Ами да тръгваме тогава! Ще свършим бързо и безболезнено: обичайният номер с предизвикването. След няколко минути босът ще може отново да спи спокойно. Лий и Бил — вие ще нападнете от другата страна, ако Ласитър ни създаде неприятности. Но не ми се вярва, че ще се наложи да се намесите. Саймън и аз ще уредим всичко.

Лий и Бил изчезнаха с бързи крачки. Роб Шейкли и Саймън Барник бавно ги последваха на известно разстояние.

Шпионинът Дъкни изостана. Задачата му беше възможно най-бързо да предава необходимата информация на боса на бандата.

Сега Уили, изпълнен с напрежение, очакваше да види това, което по негово мнение щеше да се случи след няколко минути.

Беше му ясно, че на края на пътя щеше да остане да лежи един мъртъв Ласитър. Но Уили Дъкни тайно се надяваше, че при престрелката ще бъдат убити и някои от четиримата стрелци, или поне един от тези устати типове, които винаги гледаха на него като на нищожество.

Уили Дъкни би се зарадвал най-много, ако куршумите улучат главатаря на четиримата, а именно Роб Шейкли. Но и за другите също нямаше да му е жал.

В мислите си още отсега доволно потриваше ръце. За Ласитър не само беше чувал куп неща, но също така го беше виждал в действие. Беше преди доста време, но Дъкни си спомняше всичко толкова ясно, сякаш е било вчера.

Да, този Ласитър беше човек, с когото трябва да се съобразяваш. Неслучайно така се беше развилнял във влака. Големият бос на бандата побесня, както никога досега, когато му съобщиха какво се е случило, затова изпрати четирима от най-добрите си стрелци срещу Ласитър.

Но как щеше да свърши всичко? Напрежение завладя Уили Дъкни.

Ласитър подозираше, че сега разбойниците ще решат да си разчистят сметките с него. Но в същото време си мислеше, че свърталището на бандата не се намира в Оаха, както беше предполагал.

Нямаше чувството, че го наблюдават, когато премина покрай складовете до гарата и накрая излезе на Франклин стрийт. Познаваше Оаха от предишните си идвания и си спомняше, че Франклин стрийт винаги е била доста оживена улица. Но сега почти не се забелязваха хора.

Той излезе зад магазина за фуражи и пое наляво, след като още веднъж се огледа. Не откри нищо подозрително. Явно първоначалното му подозрение все пак се бе оказало безпричинно. Сега можеше съвсем спокойно да отиде в хотела си и да чака по-нататъшни указания. Все някога щяха да му изпратят тайно съобщение, каквато беше обичайната практика на Бригада Седем.

Но едва изминал десетина крачки, внезапно чу глас зад себе си:

— Хей, Ласитър! Спри се!

Той бавно се обърна.

От една странична уличка излязоха двама мъже. Веднага разбра що за типове са. Издаваха ги вървежът им и револверите в кобурите, закопчани ниско на бедрата.

— Стойте! — извика той, когато помежду им останаха двайсетина метра. — Какво искате от мен? — Но те се приближаваха.

Ласитър пусна на земята чантата си от непромокаемо платно и в същото време извади револвера. Тази игра му беше безкрайно позната. Вече неведнъж се бяха опитвали да го убият по такъв нагъл начин.

Шейкли и Барник — Ласитър не знаеше имената им — очевидно бяха изненадани. Бяха си представяли съвсем другояче развитието на нещата.

Но не беше ли Ласитър онзи, който пръв беше посегнал към оръжието? Това страшно опростяваше нещата. Самоотбрана! Наоколо имаше няколко души, които можеха да го потвърдят и бяха длъжни да го направят.

Револверите излетяха от кобурите.

Противниците бяха на малко повече от петнайсет метра, а това разстояние бе твърде голямо дори и за изпечен стрелец, ако искаше светкавично да изпрати куршума си в целта. Необходимо беше да се намира доста по-близо до противника си.

Понеже знаеше това, Ласитър беше поел инициативата. Беше действие при самоотбрана, но не за другите, а за него.

Револверите загърмяха, затрецяха и засвяткаха. За секунди сякаш пъкълът се отвори.

Ласитър видя как двамата мъже потръпнаха, а по свистенето на въздуха усети куршумите, които профучаха съвсем близо до него. Коленичи на мига — и това се оказа неговото спасение.

Но все още не беше в безопасност. Никой не го беше предупредил, но той го усещаше инстинктивно.

Вече изобщо не се интересуваше от Роб Шейкли и Саймън Барник. Хвърли се настрани, претърколи се и се приземи по очи в уличната пепел.

Вече видя двамата мъже и пламъчетата, проблясващи от дулата на револверите им.

Просто стреля, без да се цели много точно. Така или иначе не можеше да види много през облаците пепел.

Изобщо нямаше за цел да улучи. Щеше да бъде достатъчно да накара двамата негодници да побегнат. Така и стана. Изглежда, тези типове бяха изпаднали в паника. През стелещите се облаци пепел Ласитър видя как си плюха на петите и секунди по-късно изчезнаха като привидения.

Ласитър беше изпразнил и двата револвера. Да, и онзи, калибър 36, който беше извадил от кобура под мишницата по време на престрелката. Може би вторият револвер се беше оказал от решаващо значение.

Той си отдъхна, когато погледна към първите двама негодници. Те лежах в пепелта и вече не мърдаха.

Не знаеше какво още щеше да го сполети. Иначе със сигурност нямаше да си отдъхне с такова облекчение...

* * *

Когато отекнаха изстрелите, Шели Уинтърс излезе от работилницата на шивачката.

С ужас видя как един мъж стоеше там и изваждаше револвер срещу други двама.

Без съмнение беше нападение. Защото той пръв извади оръжие, докато другите двама посегнаха към револверите си едва части от секундата по-късно. Значи мъжът пръв беше започнал престрелката.

Шели Уинтърс очаровано наблюдаваше сцената, която се разиграваше пред очите ѝ. Запомни всяка подробност. Никога досега не беше виждала подобно нещо. Преди всичко я впечатли начина, по който този мъж се бореше. Той като че ли не изпитваше никакъв страх. Как светкавично коленичи и спокойно се прицели, докато револверите на неговите противници вече трещяха! Това възхити Шели Уинтърс повече от всичко.

После тя видя как двамата се олюляха и се строполиха на земята, а тайнственият стрелец вече се бе хвърлил настрани и бе започнал да стреля с два револвера едновременно по някаква цел, която Шели Уинтърс не можеше да види.

Настана тишина. Стрелецът се изправи на крака. Шели се учуди, че той все още можеше да стои, защото до този момент си беше мислила, че също е ранен. Но както изглежда, беше жив и здрав.

В този момент Франклин стрийт се изпълни с хора. Появиха се сякаш от нищото и наобиколиха непознатия, който тъкмо беше отишъл до двамата неподвижно лежащи мъже и ги оглеждаше.

Кати Брукс, шивачката, изхвъркна от работилницата си.

— О, господи, госпожице Уинтърс! Какво става? — възбудено попита тя. — Видяхте ли?

— Знам толкова малко, колкото и вие, госпожо Брукс — някак отнесено отвърна Шели Уинтърс. — Стрелбата започна в момента, когато излязох на улицата.

— И? Страшно ли беше?

— Доста страшно, госпожо Брукс. — Шумната тълпа пречеше на двете жени да разберат какво става нагоре по улицата. Чуваха се само заплашителни викове, в което се споменаваше „бесене“. — Бих предпочела да видя това отблизо — енергично каза Шели Уинтърс. — Трябва да знам какво всъщност се е случило. — Тя решително се запъти натам.

— За бога, госпожице Уинтърс! — извика шивачката. — Не се излагайте на излишна опасност!

Шели Уинтърс хвърли поглед през рамо и се усмихна:

— Не се безпокойте за мен, госпожо Брукс. Мога да се оправям в подобни ситуации.

Това беше непонятно за Кати Брукс. Навярно би могла да го разбере, ако знаеше, че Шели Уинтърс е много особена жена. Там, на юг, я наричаха Вълчицата...

* * *

За около минута Ласитър се оказа заобиколен от тълпата, всъщност би могло да се каже — обкръжен. В никоя посока нямаше изход. Никаква възможност за бягство.

Но той и нямаше намерение да бяга. Беше защитил живота си от неколцина негодници — това беше всичко, което бе направил.

Първите заплашителни викове се надигнаха и бяха подети от останалите:

— Той уби Шейкли и Барник!

— Нападна ги безпричинно!

— Да, напълно безпричинно! Видях всичко!

— Аз също! Аз също!

— Този човек е опасен убиец! Такива типове би трябвало да бъдат бесени на място.

— Но във влака той се би срещу бандитите! — извика някой отзад. — Забравихте ли това? Преди половин час вие го поздравявахте.

— Кой знае защо го е направил! — обади се друг. — Сигурно е искал да спечели одобрение.

— Правилно, Хенри! — отекна от друга посока — Ясно е, че този тип има какво да крие.

— Той е един изпечен негодник!

— Може би той самият е искал да пипне парите! — обади се друг глас. — А другите бандити само са му попречили. И той си е отмъстил за това.

Колко бързо може да се променя хорското мнение.

Ласитър стоеше със скръстени ръце и безизразно лице. Над него надвисваше страшна буря, но той беше уверен, че ще я преживее.

В края на краищата, Омаха беше сравнително голям град с около пет хиляди жители и тук законът вече беше успял да се наложи. Мъжът от Бригада Седем се намираше в положение, съвсем различно от това, в което би се намирал, ако стоеше в центъра на разгневена тълпа в някое от онези малки градчета на запад, в които, повече или по-малко, закони нямаше. Там би трябвало да предполага, че на бърза ръка ще бъде обесен на най-близкия клон.

Колко много може да се заблуждава човек! Ласитър разбра това още в следващите минути.

Крясъците около него ставаха все по-оглушителни, а споровете около неговата личност — все по-разгорещени.

Най-накрая виковете заглушиха гласовете на онези, които бяха застанали на негова страна. Груби ръце вече посягаха към него и трябваше да понесе първите юмручни удари.

Но той също удряше:

— По дяволите! — изрева. — Да не би всички да сте си изгубили ума? Какво ви става? — Същевременно със светкавично бързи и точни удари просна на земята първите трима нападатели. После хвана с две ръце друг мъж, вдигна го високо над главата си и го запрати в тълпата. — Опомнете се най-после, хора! — отново изрева той.

Сграбчи един гражданин, или какъвто беше там мъж, и го използва като жив снаряд. Следващият успя да хване за ръцете и се завъртя в кръг заедно с него, използвайки жертвата си като жив боздуган. Събори на земята някои от стоящите наоколо, а други отблъсна назад.

Това продължи няколко минути. Ласитър се биеше като разярен лъв срещу глутница чакали. За страничните наблюдатели гледката беше впечатляваща.

Особено за Шели Уинтърс.

Сърцето ѝ лудо туптеше от радост: та това беше точно мъжът, когото търсеше цяла вечност! Трябваше да спечели този непознат за себе си. Би бил единственият подходящ за нея партньор.

Само че най-напред той трябваше да се измъкне от този пъкъл! Шели Уинтърс се съмняваше в това. Мъжете от нейното ранчо трябваше да бъдат тук сега. Всички до един бяха железни момчета. По заповед на Шели биха се включили в схватката, заставайки на страната на Ласитър.

Ласитър не знаеше нищо за жената, която в този момент му се възхищаваше като на герой от древността. Имаше друга работа.

Беше изпълнен с дива ярост, каквато отдавна не го беше обземала. Тези безумци наоколо! Какво си въобразяваха? О, по дяволите! Нямах ли закон тук? В голям град като Омаха обикновено имаше не по-малко от дузина представители на властта. А поне един от тях трябваше да е чул глъчката на Франклин стрийт!

Ласитър вече сериозно си мислеше дали да не извади двата револвера и да даде няколко предупредителни изстрела, но си спомни, че след престрелката не беше заредил оръжията си, а освен това не беше за препоръчване да използва огнестрелно оръжие само за сплашване. Можеше да бъде погрешно разбран.

Някои хора само чакаха удобен повод, за да го отпратят на оня свят. Във всеобщата суматоха никой нямаше да проверява дали оръжията му са били заредени. И едва когато той бъде убит, всичко

щеше да бъде преиначено за успокояване съвестта на убийците. И всеки тук на улицата щеше да потвърди, че Ласитър не само е налитал като разярен вълк, но и че е искал да убие невинни хора.

Но в следващия момент Ласитър вече не можеше да мисли за това. Рязък удар се стовари по тила му и пред очите му притъмня.

Не помнеше нищо от това, което после се случи с него.

* * *

Шерифът на Омаха се появи, придружаван от двама свои заместници. Суматохата бавно заглъхваше.

Последваха обичайните въпроси и отговори, които дори привидно безучастната зрителка Шели Уинтърс също бе очаквала. Та тя самата също беше видяла, че Ласитър пръв беше извадил оръжие, когато другите двама мъже бяха тръгнали към него. И така, нямаше никакво съмнение в това, че Ласитър не е действал при самоотбрана. Тя се изкушаваше от мисълта да си пробие път напред и да направи лъжливо изявление в полза на Ласитър. Но се отказа.

Семейство Уинтърс наистина живееха доста по-нататък на юг, но и тук, в Омаха, не се ползваха с особено добро име. А шерифът сигурно би надушил нещо в нейното изявление. Ако пък късметът ѝ изневереше, в последна сметка можеше да получи дори наказание за лъжесвидетелство. Предпочиташе да не рискува. Със сигурност имаше и други пътища да помогне на Ласитър да се измъкне от задънената улица.

Тя видя как Ласитър се изправи на крака и един от заместник-шерифите му сложи белезници. После чу шерифът да казва със строг глас:

— В името на закона...

Шели Уинтърс продължаваше да стои, след като Ласитър беше отведен. Едва минута по-късно тя се обърна и като в транс закрочи надолу по улицата, за да се прибере в хотела си.

Мислите ѝ се въртяха единствено около Ласитър...

3.

Шерифът стоеше пред вратата на килията на Ласитър и настойчиво се взираше в лицето на затворника:

— Нещата не изглеждат добре, Ласитър — сухо каза той. — Всички свидетелски показания говорят против вас. Нападнали сте Робърт Шейкли и Саймън Барник и без предварително да ги предупредите, сте открили огън по двамата.

Ласитър лежеше на нара, кръстосал ръце под главата си. Все още чуваше жужене на оси в главата си.

— И никой не е видял другите двама негодници, така ли, шерифе? — гневно попита той. — Дявол да го вземе, та те бяха четирима хладнокръвни наемни убийци! Шерифе, вие ми изглеждате умен човек. Трябва ли да продължа да ви обяснявам? Това беше опит за отмъщение заради историята във влака. Бандитите искаха да си отмъстят, че застрелях двама от техните хора.

— Ако това е вярно, значи вече са станали четирима — сухо отвърна шерифът. — Но не ми се вярва, че Шейкли и Барник са били в прословутата банда на Пумата. Вече направих известни проучвания. Никога не е съществувала връзка между тях и двамата мъртви бандити от влака.

— Кои бяха двамата, шерифе?

— Това няма особено значение — недружелюбно отвърна шерифът. — Впрочем аз самият също не знам много за тях, освен че Шейкли е имал ферма и че Саймън Барник е работил при него. Доколкото зная, никога досега не са се провинявали в нещо, а ако са имали някакви афери с жени или на игралната маса, това във вашия случай няма никакво значение, Ласитър. Съдът изобщо няма да се интересува. Но вие трябва да сте познавали двамата, Ласитър.

Ласитър наостри уши:

— Как стигнахте до този извод, шерифе?

— Свидетелски показания, господине.

— Хм, това е много интересно. Какви са тези свидетели?

— Попитайте съдията — хладно отвърна шерифът. — Не съм упълномощен да ви дам информация по този въпрос. Утре сутринта ще ви отведат при него. Имате ли някакви други въпроси или особени желаниа, що се касае до храна или напитки? Вие, разбира се, знаете, че имате право на всички удобства, докато срещу вас все още не е отправено официално обвинение. И докато можете да плащате. Знаете това, нали, господин Ласитър?

Ласитър се ухили:

— Ето ви сто долара предплата. Срещу тях бих искал да получа добра храна и бутилка вино. Не, почакайте! Бутилка уиски също няма да ми навреди. И донесете колода карти! Може би ще ми помогнете да убия част от времето. Какво ще кажете, шерифе?

— Хм, всъщност защо не?

Ласитър за пръв път го видя да се усмихва и това беше добър знак.

* * *

Докато Ласитър започваше първата игра на карти, Шели Уинтърс влезе във великолепната голяма къща на съдията Адам Д. Прескот. Шели беше приета в огромния салон от един достолепно облечен иконом, който беше много любезен и дружелюбен. Когато тя изрази желанието си да разговаря със съдията, икономът я заведе в един малък салон за гости и ѝ предложи да се настани удобно, докато чака господин Прескот да я приеме. В момента той имал посетител, който обаче нямало да остане още дълго.

Шели Уинтърс благодари по същия любезен начин. Веднага след това пристигна един облечен в ливрея слуга и я попита за желанията ѝ.

Икономът съобщи на господаря си за посещението. Адам Дейвид Прескот беше видимо изненадан:

— Съобщете на дамата, че след десет минути ще бъде на нейно разположение.

— Много добре, сър.

Съдията Адам Д. Прескот и другият мъж се спогледаха многозначително.

— Я гледай ти, Чарлз — каза Прескот на госта си. — Какво ли ще иска от мен Шели Уинтърс така неочаквано? Дали е дошла, за да ми предложи да сключим мир?

Чарлз коварно се засмя:

— Почти бих могъл да се досетя, Адам — отвърна той. — Но все пак нека я оставим да ме изненада.

Съдията сбърчи чело:

— За какво се досещаш, Чарлз? Знаеш колко много ненавиждам подобно потайничене. Хайде, изплюй камъчето най-после!

Чарлз повдигна рамене:

— Добре тогава, Адам — каза той след кратко колебание. — Само че преди това ми обещавай, че няма пак да ме наречеш глупак, ако се окаже, че съм се заблудил.

— Обещавам ти, Чарлз.

Чарлз си наля още едно шери и отпи глътка. После важно каза:

— Струва ми се, че е свързано с Ласитър.

— С Ласитър ли? Абсолютно невъзможно е тя да го познава.

— Но сега тя го познава, Адам — усмихна се Чарлз. — Случайно я наблюдавах, когато стоеше на Франклин стрийт, докато нашите хора се опитваха да си разчистят сметките с него.

— Наблюдавала е престрелката?

— Поне една част от нея. Шели тъкмо излизаше от шивашката работилница, когато нашите хора нападнаха Ласитър. Не ми се вярва да е видяла всичко от самото начало. Би могла само да види, както и всички останали, как Ласитър нападна нашите мъже и пръв извади оръжие.

— Не нашите хора, Чарлз — коригира го съдията с вдигнат показалец. — Твоите хора, Чарлз! За всички акции ти единствен носиш отговорност.

Чарлз махна небрежно:

— Добре де, Адам. Не се горещи толкова. Няма защо да се страхуваш, че някой може да спомене името ти. Ако наистина някога стане провал, ще мълча като гроб. Няма защо да се страхуваш за себе си. При условие, че ще ме спасиш от бесилката, ако наистина нещо се пропука.

— Какво може да се пропука?

— Това искам да кажа и аз, Адам! — ухили се Чарлз. — Организирай съвсем всичко толкова добре, че човек никога не би успял да разкрие тайната ни. Но сега трябва да тръгна, Адам. Ти сигурно изгаряш от нетърпение да разговаряш с вечерната си посетителка.

Двамата се надигнаха от тежките кресла.

— Да, наистина изгарям от нетърпение — призна съдията. — Само че набързо ми кажи защо смяташ, че посещението на Шели Уинтърс би могло да има нещо общо с Ласитър?

— Най-общо казано, Адам, това е само предчувствие — каза Чарлз. — Обаче... тя ми изглеждаше така, сякаш току-що се е влюбила.

— Шели да се влюби? — недоверчиво попита съдията, поклащайки глава. — И при това в някакъв съвсем непознат мъж? Точно Вълчицата? Не мога да повярвам, Чарлз. Вълчицата... — Той отново поклати глава.

— Струва ми се, че Ласитър е вълк, Адам. Двамата биха си подхождали добре. В очите на Шели имаше нещо, което ме накара да се замисля. Но ти съвсем скоро ще разбереш. Всичко хубаво, Адам...

Веднага след тези думи Чарлз изчезна от големия салон през една странична врата.

Съдията Адам Д. Прескот позвъни на иконома:

— Покани госпожица Уинтърс да влезе, Джеймс. И се погрижи никой да не ме безпокои, докато разговарям с нея.

— Разбира се, сър.

Няколко минути по-късно Шели Уинтърс стоеше срещу съдията Адам Д. Прескот. Отново си спомни, че баща ѝ винаги беше твърдял, че Прескот е мръсник и когато един ден тя сама поеме в ръцете си управлението на ранчото „Уинтърс“, да не забравя това.

Бащата на Шели беше умрял преди половин година и тя бе решила да се съобразява с неговите предупреждения. Но ето че сега положението коренно се бе променило.

Съдията Адам Д. Прескот ѝ се усмихваше лъчезарно. Протегна двете си ръце към нея за поздрав.

— О, госпожице Уинтърс! — прекомерно възторжено каза той. — Каква чест е за мен да ви посрещна в моя дом. И каква радост! Допреди няколко минути дори не знаех, че отново сте в Омаха. Но, моля ви, седнете! Може ли да ви предложи нещо? Може би чаша шери?

— О, да, много благодаря, сър — учтиво каза тя и седна в едно от огромните кресла, където се почувства много, много малка. — Доброто шери е сред любимите ми питиета.

Той с усмивка наля до средата две чаши.

— Значи в такъв случай имаме еднакъв вкус, госпожице Уинтърс. — Съдията галантно сложи чашата пред нея и седна насреща ѝ. — За ваше здраве, госпожице Уинтърс!

Отпиха от шерито.

Шели не можеше да понася съдията. Изглеждаше ѝ прекалено внимателен и любезен. Но тя се усмихваше:

— За ваше здраве, сър.

Той запали пура. През пламъчето от кибритената клечка я наблюдаваше изпитателно, но запазваше приветливото си изражение.

— Да бъдем съвсем честни, госпожице Уинтърс. За мен беше огромна изненада, че сте намерили пътя до дома ми. След смъртта на баща ви се боях, че сте поели ръкавицата, която аз навремето в престараването си му хвърлих.

Тя поклати глава и каза сериозно:

— Аз нямам нищо общо с враждата помежду ви, сър. Дори имах намерение да постигна споразумение с вас за онова парче земя край потока Севън форк.

— Това отдавна е и мое намерение, госпожице Уинтърс. Вие сама знаете, че направих повече от добро предложение на баща ви. Сега се радвам, че дойдохте, за да можем най-после да поговорим за всичко.

Тя отново поклати глава:

— Не съм тук заради това, сър. Става дума за друго. За една молба, така да се каже.

Съдията великодушно разпери ръце:

— Не се стеснявайте, госпожице Уинтърс. Може ли да ви наричам „госпожице Шели“? Разкрийте без заобикалки какво ви тежи на сърцето!

„Проклет кучи син! — помисли си Шели и сведе поглед. — Изобщо не ми харесват твоите превземки. Но това няма да има никакво значение, ако с твоя помощ мога да получа Ласитър.“

А Адам Д. Прескот си мислеше: „Ти съвсем заслужено носиш името, което са ти дали хората. Да, ти действително си вълчица.

Виждам как дебнеш. Затова и свеждаш поглед, за да не видя издайническите вълчи пламъчета в очите ти. Но аз съм опитен ловец, Вълчице. Никога няма да успееш да ме заблудиш!“.

— Става дума за моя годеник, сър — със запъване каза тя. — За мъжа, когото обичам повече от всичко и който би трябвало един ден да стане баща на децата ми! О, сър, това е дълга и заплетена история. Аз... аз не знам дали вие изобщо ще можете да проявите съчувствие. О, господи...! — Привидно разстроена, тя захлупи лицето си в шепа. — Моля ви да се отнесете с разбиране към моето положение, сър! — Тя криеше лицето си с ръце и хлипаше. Правеше го забележително естествено.

Адам Д. Прескот се усмихна цинично. В главата му вече назряваха пъклени планове. Щеше да се престори, че ѝ е повярвал, за да я заблуди. Все някога ще му падне в ръцете. И тогава мрежата около нея ще се затегне.

„Почакай, Вълчице! Скоро ще ми паднеш!“

— Аз проявявам разбиране за всичко, госпожице Шели — благо каза той. — Грижете на моите близки са и мои грижи. Само че сега най-напред ми разкажете всичко. За кой мъж става дума? Как изобщо бих могъл да ви помогна? Ако това е във възможностите ми, аз, естествено, ще направя всичко, което е по силите ми.

Хлипането на Шели затихна. Всеки друг сигурно би се хванал на въдицата ѝ. Но не и Адам Д. Прескот, съдията, който в действителност беше престъпник — позорно петно за тази почтена професия. Но такива черни овце се срещат навсякъде. Това никога не може да бъде избегнато, каквито и предпазни мерки да са предвидени в закона.

А тук, в така наречения „див“ Запад, мъже като Прескот особено лесно успяваха да се докопат до подобни длъжности. Трябваше само да се държат подobaващо.

Разбира се, искаше се и нужната доза интелигентност, а нея Адам Д. Прескот без съмнение притежаваше. Както и необходимия опит, за да успее да прозре мислите на Шели Уинтърс.

Тя бавно свали ръцете от лицето си и измъчено се усмихна.

— Наистина ли ще ми помогнете, господин съдия?

— Ако е във възможностите ми — увери я той.

Тя още веднъж пое дълбоко дъх. После се напрегна:

— Става дума за... Ласитър!

Той се престори на изненадан:

— Мъжът, който е в затвора?

— Да, за него ви говоря, сър. — Тя се чувстваше съвсем малка и смирена. Би направила всичко, за да освободи Ласитър. Дори би легнала с Прескот, ако би могло да ѝ помогне по някакъв начин.

Но на съдията и през ум не му минаваше това.

— Хм — изсумтя той, — проблемът наистина е сериозен. Шерифът вече ми съобщи всичко. Според показанията на очевидците той е застрелял двама души на Франклин стрийт.

— Беше самоотбрана, господин съдия.

— Все още нямам право да се произнеса за това.

— Аз бях наблизил, сър. Първоначално исках да го посрещна на гарата, но когато влакът закъсня, си помислих, че бих могла да посетя шивачката си. Там чух, когато влакът пристигна. Отново тръгнах към гарата. Когато излизах от работилницата на шивачката, видях Ласитър да идва. Той ми махна с ръка. Но точно тогава неочаквано се появиха тези двама мъже. Те подвикнаха нещо на Ласитър и веднага след това отекнаха първите изстрели. Двама срещу един, господин съдия. Какво друго би могъл да направи моят годеник в случая?

Адам Прескот полагаше усилия да остане сериозен. Би трябвало да я попита откога впрочем е сгодена за Ласитър, но се отказа. Предпочете да се преструва, че вярва на всяка нейна дума.

— Разбира се, вашите показания представят нещата в съвсем различна светлина — каза той.

Всъщност изобщо нямаше право да прави такова изявление и той го знаеше, защото имаше опит в правораздаването. Като съдия нямаше право преди процеса да се произнася по някаква присъда или по някакъв начин да позволи да му бъде оказано влияние. Но по изражението на Шели разбираше, че тя няма никакво понятие от това. А и откъде ли би могла да знае? На Прескот също му бе трябвало дълго време да придобие тези познания чрез самообразование. Естествено, той знаеше далеч по-малко от дипломираните юристи, но тук, сред тези повече или по-малко прости хора, това изобщо не се забелязваше.

— Да, ако погледна на нещата от този ъгъл, вероятно бих могъл да ви дам известна надежда.

Сърцето ѝ затуптя от радост. Шели не си беше представяла, че нещата могат да се уредят толкова леко.

— Наистина ли мислите така, сър? — развълнувано попита тя.

Прескот важно кимна:

— Разбира се, мила моя — каза той и свойски ѝ намигна. — Има някои параграфи, които неспециалистите, естествено, не знаят — не биха могли да ги знаят, защото не са следвали право като мен. Показанията на един-единствен свидетел са достатъчни, за да оборят показанията на останалите. И за да бъдем честни, Шели — той се наведе напред и се усмихна хитро, — аз също не споделям мнението, че вашият годеник е виновен. Но все пак присъдата зависи от съдебните заседатели и ако те решат, че е виновен, моите ръце са вързани. Би могло само... — Той стана и известно време крачи напред-назад.

Изпълнена с напрежение, Шели го наблюдаваше. Вече почти не изпитваше недоверие и погнуса към него.

Колко отзивчив човек беше той! Всъщност едва ли би могъл да бъде толкова лош, както винаги беше твърдял баща ѝ.

Тя се стегна. Не, по дяволите! Сега не трябваше да става сантиментална! Стори ѝ се, че отново чува гласа на баща си: „Пази се от него, Шели! Той е лисица по рождение. Винаги ще се опитва да съсипе семейство Уинтърс. Пази се от него, Шели!“.

Съдията се спря пред нея. Беше приключил с разходката си из стаята.

— Изход има, Шели — съзаклятнически тихо каза той. — Само че мога да се изложа на много голяма опасност. Бих могъл да уредя вашият годеник да бъде освободен още тази вечер, но при определени обстоятелства... Моля ви, не ме разбирайте погрешно, Шели. Като съдия аз имам възможност да освобождавам подследствени. Но все пак това е въпрос на гаранция... Разбирате ме, нали, Шели?

Тя отдавна беше разбрала. Вътрешно кипеше от гняв. Не я бяха нарекли Вълчицата току-така.

— Колко? — тихо попита тя.

— Ами, струва ми се, че петдесет хиляди биха били достатъчни. — Той се усмихна ехидно.

Сега тя окончателно прозря намеренията му. Но лицето ѝ оставаше непроницаемо.

— Всичко е наред, господин съдия — каза тя. — Ще ви напиша чек.

Той разпери ръце в знак на съжаление:

— Искрено съжалявам, Шели. Но законовите предписания гласят, че в такива случаи е валидна само гаранция в брой.

— Окей! — Тя кимна. — В такъв случай ще отида до моята банка, макар че е вече десет часът. Господин Алънби ще отвори трезора дори и в полунощ заради клиентка като мен.

— Убеден съм, Шели.

През цялото време изпускаше „госпожице“, но това ѝ беше безразлично. Искеше на всяка цена да постигне целта си.

Тя се изправи:

— В такъв случай аз тръгвам, сър.

Той леко се поклонил и се усмихнал:

— Наистина съжалявам, госпожице Шели. Много бих искал да ви помогна да освободите годеника си още сега. Но аз също нося отговорност пред администрацията.

— Напълно ви разбирам, сър.

— Благодаря, госпожице Уинтърс.

Той изпрати Шели до вратата. Когато най-после се озова навън, тя с облекчение пое хладния нощен въздух.

Погледът ѝ обаче стана суров. Този двуличен кучи син! Наистина ли си въобразяваше, че толкова лесно ще се отърве от нея? Забравил ли беше, че в областта я наричаха Вълчицата? Дали си даваше сметка, че тя отдавна е надушила клопката?

От този момент нататък Шели Вълчицата наистина беше в стихията си. Желанието за борба се пробуди у нея. Разбира се, то и преди не беше угасвало, но сега се бе разпалило истински.

Този негодник щеше да разбере. Нека тази вечер спокойно преглътне плячката.

Шели добре познаваше жестоките правила на играта. Неслучайно я наричаха Вълчицата.

Беше отгледана от един човек, който беше деспот, истински тиранин. И когато днес тя отново си припомняше всичко, трябваше да признае, че Джоузеф Уинтърс с нищо не беше по-добър от съдията.

Каква омраза бяха изпитвали двамата един към друг! Истинско чудо беше, че никога не се бе стигнало до открита война.

* * *

Банкерът Робърт Алънби беше симпатичен мъж около петдесетте. От много години семейство Уинтърс бяха негови клиенти, така че беше напълно естествено да приеме Шели в дома си толкова късно вечерта.

Чиста случайност беше, че точно тази вечер госпожа Роза Алънби беше на гости у приятелка. Порасналите синове и дъщери на банкера също бяха излезли, а готвачката Есмералда имаше почивен ден.

Робърт Алънби тъкмо се канеше да си ляга, когато звънецът на входната врата иззвъня. Беше вече по пижама и от скука беше изпил няколко уискита, от които, естествено, му се беше додрямало.

Но сега се разсъни:

— Шели! Това се казва изненада!

Той я прегърна. Имаше право да го направи, защото я познаваше от времето, когато тя беше малко момиченце, а с баща ѝ го бе свързвало искрено приятелство. До този ден никога не си бе помислял за нещо по-особено с нея. Но днес беше различно. Може би причината беше в уискито.

За първи път му мина през ум, че се е превърнала в напълно разцъфнала, зряла жена.

Беше събудила инстинктите в него и затова той я задържа в обятията си по-дълго, отколкото благоприличието позволяваше. Но на Шели ѝ беше все едно. Дори малко му помогна, като се притисна още по-близо до него. Той трябваше да усети, че тя има какво да предложи.

По това време авоарите ѝ в банката възлизаха на около десет хиляди долара, а тя се нуждаеше от пет пъти повече. Единствено от благосклонността на банкера зависеше дали ще получи толкова голям кредит. Тя притежаваше сметки и в други банки, но искаше да получи парите още сега, за да може да плати гаранцията за Ласитър.

По принцип Робърт Алънби беше солиден и верен съпруг. Не можеше да бъде обвинен в нищо лошо с изключение на няколко авантюри, но и той като всички останали хора си имаше своите слабости.

Така че нещата поеха своя ход...

След един час Шели Уинтърс имаше парите за гаранция, а Робърт Алънби настоятелно я закле никога да не отваря дума за това кратко приключение. Иначе щеше да се озове в казана на дявола, ако неговата Роза научеше нещо.

Беше доста задъхан, добрият господин Алънби. Ето че сега се беше уплашил от собствената си смелост и лекомислие.

— Няма за какво да се безпокоиш — обеща му Шели. — Както и за кредита. Ще ти изплатя всичко до последния цент.

— Всичко е наред, Шели.

Той облекчено си отдъхна, когато тя изчезна в мрака на нощта. Само че трябваше отново да си спомни за жена си — можеше всеки момент да се върне от партито. А не му се искаше дори да си помисля какво ще стане, ако Роза забележи нещо.

И тези притеснения изпитваше Робърт Алънби, банкерът, пред когото всички превиваха гръб, когато се нуждаеха от кредит — а нима някой можеше да каже, че никога не е имал нужда от такъв; за някои господин Робърт Алънби беше „сър“ и нещо като добрия Бог, пред когото всички извиваха гръб като дръжката на бастун. Само за Роза нещата изглеждаха другояче. Когато тя изказваше мнението си, той ставаше дребен като бълха. Никога не се бранеше, когато понякога тя го халосваше с дръжката на новия си моден японски чадър...

Когато час по-късно разбра, че въпреки всичките му опасения бурята се размина, господин Алънби отново въздъхна с облекчение.

Но имаше други хора, които съвсем точно знаеха какво се бе случило през последния час в къщата на банкера. Тези типове знаеха и това, че Шели Уинтърс е напуснала дома му с огромната сума от петдесет хиляди долара.

Главатар на тези негодници беше Чарлз Адамс. Мъжът, за когото никой не знаеше, че е брат на коварния мним съдия Адам Дейвид Прескот.

* * *

Шели Уинтърс не мислеше за нищо друго, освен как да освободи Ласитър от затвора. Когато мина покрай кантората на шерифа, зад която се намираше сградата на затвора, тя внезапно замръзна на

мястото си. Причината беше една мисъл, която я осени съвсем спонтанни.

Трябваше най-после да се представи на Ласитър! В противен случай човекът въобще нямаше да знае за какво става дума.

Трябваше да го примами към себе си, да му даде определен знак, за да може той да разбере, че тя има нужда от помощта му.

Ласитър! Вече часове наред в главата ѝ се въртеше само това име.

Какъв мъж ѝ беше изпратила съдбата! За Шели Уинтърс това беше нещо като голямата печалба от лотарията. Макар че все още нямаше никаква представа как би реагирал Ласитър, тя изпитваше неопишуемо чувство на щастие.

Импулсивно смени посоката и се упъти към кантората на шерифа.

Дори не подозираше, че над главата ѝ вече надвисват неприятности. Не само за самата нея, но и за Ласитър и шерифа.

Шериф Рос Ковънтри — той беше безукорен мъж. Един от онези, с които човек би могъл да „краде коне“. Ласитър го беше разбрал, докато двамата играеха на „Блек Джек“ и същевременно разговаряха. Този шериф беше мъж, с когото можеше да се разбереш. Човек с нужното чувство за хумор и здраво чувство за справедливост.

Жалко, че скоро щеше да бъде мъртъв.

Но в тези минути едва ли някой можеше да го предположи. Нито шерифът, нито Ласитър.

Нещастиято надвисваше като буря.

4.

Шели Уинтърс беше наблюдавана на всяка крачка от хората на големия съдия и задкулисен главатар на бандата Адам Дейвид Прескот. Неговият брат ръководеше тази акция — мъжът, който наричаше себе си Чарлз Адамс и за когото никой в Омаха и околността не знаеше, че е брат на съдията. Както никой не предполагаше, че в действителност съдията е просто един престъпник.

— Е, как стоят нещата? — попита съдията, когато брат му отново влезе в дома му, за да докладва.

Чарлз Адамс се ухили:

— Рибата налапа стръвта, братко — отвърна той. — Шели получи паричките и току-що влезе с тях в кантората на шерифа. Сега нашата Вълчица ще направи опит да се запознае с Ласитър. Любопитен съм да видя как ще реагира той.

Двамата братя зацвилиха от удоволствие и са затупаха един друг по раменете. Бяха твърдо убедени, че държат нещата в свои ръце.

Но скоро съдията отново стана сериозен.

— Ние май забравихме, че Ласитър е изпечен кучи син — предупреждаващо каза той. — Моето старо правило гласи, че човек никога не трябва да се радва предварително. Неслучайно този сатана успя да застреля двама от нашите хора във влака. А сега и Шейкли и Барник в града. И той успя да го направи, макар че Кар и Адлър бяха зад гърба му.

— Да, той наистина е сатана — потвърди братът на съдията престъпник. — Опасявам се, че би могъл да ни създаде още цял куп неприятности. Най-добре ще е, ако го очистим още тази нощ. И ще приберем петдесетте хиляди. Какво ще кажеш?

Прескот поклати глава:

— Не си обмислил нещата докрай, братко — каза със самочувствието на човек, убеден в своето превъзходство. — Първо — как мислиш да ликвидираш Ласитър?

— Неколцина маскирани мъже ще нахълтат в кантората. Ще изглежда така, сякаш хората на Ласитър са дошли, за да го измъкнат. Това лесно може да се инсценира с няколко указания. Естествено, няма да се размине без изстрели и някой куршум ще улучи Ласитър.

— Ами шерифът? Нали в момента е в затвора и играе карти с Ласитър? Каза ми, че знаеш това от разказа на един от заместниците му, който е в кръчмата. Или нещо не си разбрал?

Чарлз Адамс повдигна рамене:

— Поне така ми казаха моите хора. Но какво значение има това? Просто ще премахнем и шерифа.

Големият брат се усмихна съчувствено.

— Чарли, Чарли! — въздъхна той. — Можеш да се чувстваш щастлив, че ме има мен. Добре де, добре! — Той вдигна помирително ръце, когато видя, че Чарли е готов да избухне. — Разбирам, че не криеш зла умисъл. Но въпреки това имам цял куп възражения срещу твоя брутален план. В никакъв случай не трябва да убиваме Ласитър. Това би била най-голямата грешка, която можем да допуснем.

Чарлз Адамс, галено наричан Чарли от по-големия си брат, се усмихна предано.

— Обясни ми това по-подробно, Адам.

Мнимият съдия се усмихна снизходително и бащински потупа по-малкия си брат по рамото:

— Слушай внимателно, Чарли! Ще ти обясня всичко в най-общи линии, защото не ни остава много време. Шели няма да се бави дълго в кантората. И после твоите хора ще трябва да действат дяволски бързо. За нищо на света не бих искал да се откажа от тези петдесет хиляди. Още повече, че това е начин да принудим красивата Вълчица да падне на колене. Разбира се, ударът ще бъде болезнен за нея, но това няма да я съсипе. Затова съм подготвил много специален план. Слушай, братле... — И той със самодоволна усмивка заразказва какво е намислил.

* * *

Вероятно тази самодоволна усмивка би изчезнала начаса от лицето му, ако знаеше, че по това време трима мъже говорят за него.

Това бяха тримата най-високопоставени босове на Бригада Седем: полковниците Карингтън, Уоруик и Стивънсън.

Бяха необичайно загрижени, защото междуременно по телеграфа бяха научили за всичко, което се беше случило в Омаха. Това беше истинско извънредно заседание. За тримата беше ясно, че най-добрият им човек, Ласитър, се намира в изключителна опасност.

— Трябваше да му кажем самата истина, джентълмени — каза полковник Рандолф Уоруик, който никога досега не се беше произнасял особено ласкаво за Ласитър. — По мое мнение допуснахме фатална грешка. Но за съжаление, сега вече не можем да върнем нещата назад. Бихме могли единствено да се опитаме така да насочим моментното развитие на събитията, че накрая всичко да завърши поне отчасти благополучно.

Двамата му колеги кимнаха в знак на съгласие.

— Само че той сега, за съжаление, е в затвора — промърмори Евърет У. Карингтън. — Там в никакъв случай не можем да се намесваме.

— Както гласят нашите инструкции — отбеляза Джордж Д. Стивънсън. — Трябва да се придържаме към тях. За жалост... — Те мълчаливо се спогледаха.

Действително засега не можеха да предприемат каквото и да било. Трябваше просто да чакат.

— Трябваше да го посветим в нещата — с горчивина каза полковник Карингтън. — Тогава той поне щеше да бъде предупреден.

— Това би било в противоречие с нашите предписания — отбеляза Уоруик. — Висшият принцип на Бригада Седем гласи, че никой не може да бъде признат за виновен, докато това не бъде доказано. А срещу съдията Адам Д. Прескот няма никакви доказателства. И в това е нашата голяма дилема. Изпратихме Ласитър в Омаха, защото се надявахме, че би могло да се стигне до решителен сблъсък.

— Та нали точно това се случи! — кипна Стивънсън. — Известно ли ви е всъщност какви биха могли да бъдат последиците?

Двамата му колеги кимнаха.

— Да, известно ни е — каза Карингтън. — Ако Ласитър няма късмет, може дори да бъде обесен. А ние не сме в състояние дори да си мръднем пръста за него.

— Наистина ли ще го отпишем? — с изумление попита Уоруик.
Другите двама мъже свиха рамене.

— Така гласят нашите инструкции — сподавено каза Карингтън.
— Споразумяхме се за това преди доста дълго време. И Ласитър го знае. Той също взе участие в обсъждането на всички условия и ги прие. Всеки агент от нашата Бригада Седем го знае. Как иначе бихме могли да се борим така успешно с престъпността, ако нашите закони не бяха така строги? С изключение на малцината посветени, няма човек, който да знае, че Бригада Седем изобщо съществува. Тя е най-ефективното оръжие, което е било откривано някога в борбата с организираната престъпност. Тогава приехме Ласитър на работа при нас. Това е най-добрата стъпка, която сме правили някога. А...

— А ако той бъде обесен? — Рандолф Уоруик невъздържано прекъсна полковника. — Тогава ще останем с празни ръце, Карингтън.

Обикновено Карингтън беше онзи, който стоеше на страната на Ласитър. Но сега каза:

— Ще трябва да се примирим с това, приятели. В нашата борба нямаме право да се съобразяваме със странични обстоятелства. Дори да става дума за живота на Ласитър!

* * *

Ласитър играеше с шерифа на „двайсет и едно“, което по тези места наричаха „Блек Джек“. Играта протичаше изключително напрегнато. И двамата участници през цялото време поставяха всичко на острието на бръснача. Но играта беше такава, каквато трябва да бъде всяка игра. Двамата мъже се разбираха великолепно.

Ласитър не изпитваше вече ни най-малко опасение. Както и шерифът. Смахът му беше истинска прелест. С този човек наистина можеш да се спогодиш.

Той не беше единственият представител на закона, с когото Ласитър се бе разбирал. Истинско щастие беше, че съществуваха такива хора!

В очите на Ласитър те бяха солта на земята. За повечето от останалите представители на закона, каквито бяха например съдиите и адвокатите, той също не можеше да каже лоша дума.

Нямаше ни най-малка представа що за сатана е съдията Адам Д. Прескот.

Също така не можеше и да предполага, че Бригада Седем го бе изпратила в Омаха, за да задвижи един строго определен лост. Във всеки случай стратегите на Бригада Седем бяха имали съвсем други планове.

Сега Ласитър отново трябваше да разчита само и единствено на себе си. Но тъй като нямаше представа за истинското състояние на нещата, той, естествено, беше в добро настроение.

Същото можеше да се каже и за шерифа. В този момент той тъкмо раздаваше картите. За целта беше поставил малка масичка пред вратата на килията, през която Ласитър трябваше да се пресята, за да може да вдига картите си.

Докато раздаваше картите, шерифът бавно обясни:

— Ако зависеше от мен, Ласитър, още сега бих отключил кафеза и бих те пуснал да вървиш където пожелаеш. Според всичко, което ми разказа досега, действително става дума за изфабрикуван заговор срещу теб.

— Нали това казвам през цялото време — засмя се Ласитър. — Бандата на Пумата, Рос Ковънтри, за която ти разказа. Четиримата от Франклин стрийт бяха нейни членове, т.е. двама все още са. Би трябвало сега да разузнаеш кои са били приятелите на Шейкли и Барник.

— Нямаш ли желание да ми помогнеш? — попита шерифът и въпросът му прозвуча така, сякаш през цялото време беше мислил за това. — Ти си точно човекът, който ми трябва. Не искаш ли да ми помогнеш?

Ласитър като че ли се колебаеше:

— Знаеш, че пътувам по работа, шерифе — отвърна той. — Ако не пристигна достатъчно рано при хората, които ми трябва, ще изгубя маса долари.

Шериф Рос Ковънтри наля в чашите уиски от бутилката, която стоеше между картите върху малката масичка.

— Плюй на тези презрени пари! — изсумтя той. — Животът ти е по-важен от тях. Така или иначе, утре останалите главорези от бандата на Пумата пак ще се спуснат по петите ти. Още щом съдията Прескот те освободи.

— А дали ще го направи?

Ласитър се пресегна през решетката, вдигна чашата си и отпи. Отдавна можеше да надхитри белокосия шериф. Той седеше толкова близо до него, че Ласитър трябваше само да протегне ръка и да грабне револвера, който шерифът театрално беше оставил върху масата. Това трябвало да служи на голямото представление, бе обяснил той, след като бе стигнал до мнението, че се разбира с Ласитър много добре и че този човек е всичко друго, но не и опасен престъпник.

— Дали ще го направи? — промърмори шерифът. — За мен няма никакво съмнение. Прескот е прозорлив съдия. Лесно ще се убеди, че ти не си негодник. Освен това Канзас Пасифик ще застане зад теб. Те със сигурност не са забравили, че си ги предпазил от големи загуби.

Ласитър се засмя:

— Наистина ли мислиш така, Рос? Забрави ли, че бандитите ограбиха пощенския вагон?

— Въпреки всичко ти застана в защита на Канзаската тихоокеанска железница. Единствен в целия влак. Това беше смела постъпка, а те знаят как да изразят благодарността си. По дяволите, та ти си герой, Ласитър! Още ли не можеш да го проумееш? Затова съдията също ще застане на твоя страна. Няма да повярва на тези безсмислени брътвежи. Но след няколко часа ти сам ще се запознаеш с него. Тогава ще видиш що за човек е. Никога досега не се е впечатлявал от подобни обвинения. Ще видиш, Ласитър! А сега би трябвало лека-полека да свършваме. Един от моите заместници ще поеме смяната тук. Макар това всъщност да не е необходимо. Нямам желание да продължаваме с играта на карти. Докато заместник-шериф Майерс пристигне, бихме могли да поговорим. О, по дяволите! — Той хвърли поглед към джобния си часовник. — Вече е дванайсет и три. Пак ще трябва да дърпам ушите на Майерс. Само да се появи!

Беше готов с една цветиста ругатня, но се наложи да я преглътне, защото вратата се отвори. Обаче на входа се появи не очакваният заместник-шериф, а Шели Уинтърс.

— Какво правите тук, госпожице Уинтърс? — слисано попита шерифът и по този начин Ласитър веднага научи името на красивата жена.

Той си спомни, че вече я бе виждал. Това беше станало преди няколко часа, малко преди шерифът да го арестува. Макар че тогава

беше все още замаян от силния удар по главата, нейната красота бе привлякла вниманието му. Мъж като Ласитър не можеше толкова бързо да забрави такава жена.

— Ласитър! — извика тя. — Горкият ми любим! Само какво са направили с теб! Вече си мислех, че ще те изгубя още преди да се оженим! Но сега вече всичко ще бъде наред. Обсъдих всичко със съдията Прескот. За това обаче ще поговорим по-късно. До един час ще бъдеш отново на свобода...

Тя се спусна към килията и вкопчи ръце в решетката, взирайки се настойчиво в очите на Ласитър. Но в погледа ѝ се четеше и страх. Това, без съмнение, беше човек, изпаднал в голямо затруднение. Ласитър винаги бе притежавал тънък усет за подобни неща.

Тя протегна ръце към него през пръчките на решетката. В този момент шерифът сложи ръка на рамото ѝ и внимателно я дръпна назад.

— Госпожице Шели Уинтърс — строго каза той, — в никакъв случай не мога да допусна подобен контакт със затворника!

Тя се обърна към него и го стрелна с поглед:

— Шерифе, аз имам изричното разрешение на съдията Прескот да посетя годеника си!

— Съжалявам, госпожице Уинтърс — каза с усмивка на помирение шерифът, който вече бе отдръпнал ръката си, — трябва да се придържам към предписанията, а те гласят, че затворникът няма право на непосредствен контакт със своите посетители. Но това се казва изненада! — Той погледна през рамото ѝ към Ласитър. Затворникът имаше чувството, че е забелязал присмехулни пламъчета в очите на опитния шериф. Тази стара лисица — шерифът — отдавна беше прозрял какво се разиграва тук. — Ласитър, защо досега не си ми казал, че госпожица Шели е твоя годеница? Вместо това ми разправяш, че пътуваш по работа. Защо е тази загадъчност?

Ласитър се засмя:

— Не исках да причинявам неприятности на годеницата си, Рос — каза той. А после добави с упрек към Шели, която отново се бе обърнала към него: — Не беше необходимо да правиш всичко това, скъпа. Така или иначе, след няколко часа щяха да ме освободят. Вече беше безспорно установено, че съм действал при самоотбрана. О, Шели, май пак си се поддаде на емоциите си! Ела, скъпа, искам да те целуна!

Тя не се поколеба нито за миг. Притиснала тяло плътно до решетката и протегнала ръце, тя целуна високия мъж с такава страст, че той почти повярва в истинността на нейните думи.

Ласитър вече не изпитваше абсолютно никакво желание да остане в затвора даже минута повече.

Все едно какви бяха планове на тази възхитителна жена! Бяха му подхвърлили примамка, която той с готовност ухапа като изгладнял вълк. Само че с тази разлика, че не ставаше дума да утоли глада в стомаха си. Освен това сега изобщо не беше гладен, защото шерифът Рос Ковънтри се бе постарал да му донесе направо царска вечеря, преди двамата да започнат играта на карти.

Каква нощ!

Ласитър плъзна ръце по раменете на Шели, а после незабелязано продължи надолу по стегнатата ѝ гръд. И тогава усети, че тя крие под палтото си някакъв пакет, но не зададе никакви въпроси: другото го интересуваше много повече.

— Ти каза, че до един час ще бъда отново на свобода, Шели. Това е прекалено хубаво, за да бъде истина.

Тя се усмихна нежно. Лицето ѝ почти се докосваше до неговото. Близостта ѝ възбуждаше Ласитър.

— Споразумях се със съдията за размера на гаранцията — тихо каза тя. — Току-що набавих парите.

— Колко поиска той?

— Петдесет хиляди долара.

Ласитър я гледаше с изумление:

— Но това е безумие, Шели!

Тя поклати глава и дългата ѝ руса коса се разпиля като грива по раменете:

— Това е моя грижа, скъпи. А сега потърпи още малко! Тогава най-после ще имаме възможност да се поздравим, както е прието между годеници.

На сбогуване тя го целуна още веднъж. После заяви на шерифа, че след половин час ще се върне с необходимата заповед за освобождаване, подписана от съдията, и изчезна.

Шерифът Рос Ковънтри напълни чашите:

— Пийни, приятелю! — каза той със зле прикрит гняв. — Това със сигурност ще ти дойде добре. След такава изненада! — Ласитър

взе чашата си. — Няма защо да се преструваш пред мен, Ласитър — продължи шерифът. — А и не би могъл. Знам всичко за Шели Уинтърс, а ти — абсолютно нищо. Пък и откъде ли би могъл да знаеш, след като едва преди минути я видя за пръв път в живота си. Но — моите уважения — ти изигра ролята си направо великолепно. На твоє място и аз бих постъпил така. Сега си се наточил като бръснач, а? Е, да, няма нищо чудно — при такава жена! Тя ще те измъкне отгук още щом внесе гаранцията при съдията. После ще изживееш рая на земята. А по-късно — най-вероятно и ада. Предупреждавам те, Ласитър: бъди нащрек! Шели Уинтърс не си поплюва. Там, откъдето идва, я наричат Вълчицата. Вече показва на някои мъже що е страх. Струва ми се, че вече се досещам защо иска да плати тази гаранция за теб. Прави го само от хладна пресметливост. Тя има нужда от първокласен мъж, който за нея би минал и през огъня. Откакто баща ѝ не е вече между живите, тя си има известни неприятности. Разни типове се опитват да превърнат живота ѝ в ад. Освен това е господарка на огромно ранчо в Южна Небраска. Земите на семейство Уинтърс се простират далеч нататък, чак до Канзас. Това е царство на добитъка, каквото има само в Тексас и може би в Ню Мексико. Ще има да се чудиш, когато видиш всичко това. Сега сигурно ще трябва да работиш за нея. В края на краищата, ти налапа стръвта, която тя ти подхвърли.

Ласитър кимна в знак на съгласие:

— Да, така е, Рос. Стръвта се казва Шели. И аз няма да пусна, можеш да бъдеш сигурен!

— Не забравяй за моето предупреждение, Ласитър. Ненаправно я наричат Вълчицата.

— А аз съм вълк! — самоуверено каза той.

— Вярвам на всяка твоя дума, Ласитър. Но ти...

Вратата се отвори. В светлия правоъгълник се появиха двама маскирани мъже, които се втурнаха към шерифа. Той посегна към револвера си, но в този момент острието на нож се заби в гърдите му.

Ласитър светкавично протегна ръка през решетката и грабна револвера на шерифа от масата.

Стреля като обезумял. Видя как двамата маскирани негодници един след друг потръпнаха и реши, че ги е улучил така, че те би трябвало да се строполят на пода. Но те не му направиха тази услуга. Изчезнаха от полезрението му като привидения. Невъзможно беше

през решетката на килията да се прицели точно и да улучи на повече от пет крачки.

Ласитър изруга.

Шерифът лежеше пред малката масичка, а от гърдите му стърчеше дръжката на ножа.

— Рос! — отчаяно извика Ласитър. — Можеш ли да ме чуеш, Рос? Хвърли ми ключа, ако можеш! Чуваш ли ме, Рос?

Шерифът изстена. Беше ужасно.

Ласитър отмести масичката настрани, така че да може добре да види шерифа, който се бе строполил точно пред нея, когато бе направил опит да вземе револвера си.

Шерифът Рос Ковънтри извърна глава към Ласитър. На лицето му беше изписана горчива усмивка.

— Ще се опитам, амиго — изпъшка той. — Но скоро, така или иначе, ще дойде подкрепление. Сигурен съм. Майерс трябва да дойде всеки момент. Проклет заместник! Къде ли пак се е запилял? — С трепереща ръка той бръкна в джоба на якето си и пръстите му затършуваха за ключа.

Ласитър се взираше във вратата към кантората. И той като шерифа очакваше всеки миг да пристигне помощ.

Но нищо не се случи. Всичко оставаше тихо.

* * *

Неприятностите сполетяха Шели Уинтърс в мига, когато зави по улицата, която водеше към къщата на съдията престъпник.

Негодниците, които неочаквано я наобиколиха, не се церемониха дълго с нея. Тя усети пронизваща болка в тила и падна, свита на кълбо, в уличната пепел. Пъргави, обиграни ръце я пребъркаха и няколко секунди по-късно нападателят ѝ намери това, което търсеше.

— Отнесете я при заместник-шерифа! — изсъска някой. — Когато след половин час се свести, в паниката си ще направи точно това, което очакваме от нея.

Всички наоколо се изсмяха. Двама мъже грабнаха Шели за раменете и краката и бързо я понесоха нанякъде. Останалите се отдалечиха с плячката в противоположна посока.

* * *

Когато Шели дойде на себе си, ѝ трябваха няколко минути, за да подреди мислите и да мобилизира волята си.

Едва след това забеляза неподвижното тяло, което лежеше до нея на бледата лунна светлина. Тя го обърна по гръб и в следващия миг издаде съскащ и същевременно ръмжащ звук.

Убитият беше заместник-шерифът Майерс. Шели се огледа наоколо и бързо ѝ стана ясно, че се намира на малката уличка точно до кантората на шерифа.

Тя отправи последен поглед на съжаление към мъртвия.

На него вече не можеше да се помогне, но тя си даде сметка, че сега други хора имат нужда от помощ и хукна напред. В следващите минути доказа, че неслучайно носи името си.

Вълчицата тръгна на лов.

* * *

Шерифът Рос Ковънтри се бе претърколил всичко на всичко три пъти, и то с цената на върховни усилия. Сега беше достатъчно близо до вратата на килията, за да може да подхвърли ключа на Ласитър.

— Късмет, амиго! — Гласът му вече само хъркаше. Ласитър хвана ключа през решетката. Трескаво отключи вратата. После коленичи до Рос Ковънтри, който се взираше в него с разширени от болка очи. — С мен... вече... е свършено — прошепна Ковънтри. — И те ще го лепнат на теб, амиго.

Ласитър разкопча ризата на шерифа, за да може по-добре да огледа раната.

— Не говори, Рос! — каза той. — Всичко ще се оправи. Къде има превързочни материали?

Шерифът се усмихна измъчено.

— В кантората... писалището... Но най-напред... намери оръжие... Тези главорези... пак ще дойдат...

Ласитър изтича в кантората, намери чанта с превързочни материали и взе със себе си един револвер, ловна пушка със сачми и

една рязана карабина.

Когато отново коленичи до шерифа, видя, че краят на Рос Ковънтри приближава. Това изражение по лицата на умиращите беше познато на Ласитър.

Напразно беше донесъл бинтовете. Вече нямаше никакъв смисъл да вади ножа от гърдите на умирация.

Рос Ковънтри отново отвори очи. Погледът му беше неестествено прояснен. Както и гласът му. Беше онова последно просветление, на което Ласитър често бе ставал свидетел.

— Бягай, Ласитър! — изхриптя той. — Бягай, преди да е станало прекалено късно!

Отекнаха стъпки. Първо в кантората, а после в коридора между килиите. В първия момент Ласитър импулсивно вдигна револвера си, но после го отпусна, когато видя, че е Шели.

Беше препасала върху палтото си колан с револвер, а в ръцете си стискаше пушка. Оръжията бяха на убития заместник-шериф.

— Така си и мислех! — през зъби каза тя. — Тази проклета банда не се спира пред нищо! — Беше потресена, но се стараше да не го показва. Отдавна ѝ бе станало ясно, че в такъв момент няма никаква полза от хленчене.

— Шели, добре е, че дойде — с последни сили изпъшка шерифът. — Съюзете се, вие двамата! Знаем какво става с теб, Шели. Някои хора се опитват да те поставят натясно, а може би дори и да те унищожат. Както и теб, Ласитър. Сега изчезвайте, преди да е станало твърде късно! Те скоро ще дойдат. И ще ви обвинят за убийството на шериф. Вие нямате свидетели... — Главата му клюмна настрани.

Шериф Рос Ковънтри беше мъртъв.

Ласитър затвори очите му.

Шели Уинтърс гневно изсъска:

— Той е прав, Ласитър. Трябва да бягаме! Ако останем в Омаха, с нас е свършено. Тук има подмолни течения, които все още не познавам добре. Но смятам, че главатарят на бандата на Пумата живее тук, в този град. Ще се бориш ли заедно с мен, Ласитър?

Отвън се чува стъпки. Отекнаха викове, от които можеше да се разбере, че Ласитър е избягал от затвора.

— Ще се боря на твоя страна, Вълчице! — каза Ласитър. — Да тръгваме!

Хвърлиха последен поглед към мъртвия шериф. После се втурнаха към вратата, свързваща затвора и кантората на шерифа. Едва бяха стигнали до нея, когато откъм улицата на кантората нахълтаха неколцина мъже.

Веднага започнаха да стрелят. Безогледно. Ласитър отвърна на огъня: нямаше друг избор — тук ставаше въпрос за оцеляване. Освен това той си даваше сметка, че тези негодници можеха да бъдат членове единствено на бандата на Пумата и бяха инсценирали целия този дяволски заговор.

Ласитър имаше чувството, че всичко това има някаква връзка с неговата мисия тук, и предположението му беше основателно.

Вярно беше също така, че противниците му бяха членове на бандата на Чарлз Адамс, а с това — и на бандата на съдията, който всъщност беше големият задкулисен бос.

Най-малко четирима мъже бяха улучени от изстрелите с двуцевната ловна пушка със сачми и всички с крясъци потърсиха спасение навън от кантората.

С един изстрел на револвера Ласитър угаси лампата на тавана и в кантората настъпи непрогледен мрак.

Отвън беше настанала невъобразима бъркотия. Ранените крещяха. Останалите бандити трябваше най-напред да обсъдят кое е най-доброто, което биха могли да предприемат сега.

В това отношение Ласитър нямаше какво да обмисля.

— Да изчезваме! — прошепна той на Шели. — През задната врата.

— Това е единственото решение — отвърна тя.

Двамата се промъкнаха през тесния коридор, който водеше към задния вход на сградата.

Скоро крачеха един до друг в мрака.

— Знам една конюшня на края на града — запъхтяно каза Шели. — След пет минути ще бъдем там. Собственикът е добър стар познат на баща ми. Ще ни даде най-добрите коне. Преди бандата да разбере какво става, ще сме изчезнали далеч на юг. Оставаш ли с мен, Ласитър?

— Аз ти обещах.

— В такъв случай отсега нататък си мой партньор и съдружник, Ласитър.

— Не звучи лошо — сухо каза той и двамата забързано продължиха нататък, към края на града.

Собственикът на конюшната се казваше Куинси Стафърд. Имаше дървен крак. По-рано е бил един от най-верните и най-смелите бойци в ранчото „Уинтърс“. За ранчото „Уинтърс“ бе пожертвал и левия си крак и Джоузеф Уинтърс му се бе отблагодарил за това: беше се погрижил да му осигури ново препитание и Куинси се бе спрял на тази конюшня в Омаха.

Той не зададе излишни въпроси, когато Шели го измъкна от леглото. Куинси беше човек на действието. Избра им четири от най-добрите си коне и им помогна при оседлаването.

Докато оседлаваше своя кон, Шели накратко му разказа какво се бе случило.

— По дяволите! — изруга старият Куинси. — Сега остава само да се разбере кой е големият бос, който дърпа конците.

— Така е, Куинси! — гневно каза Шели. — А това бихме могли да разберем само ако сега успеем да им избягаме. Заедно с Ласитър ще се оттегля в моето ранчо. А после ще видим!

— Тя се метна на седлото, все още по рокля и палто, с препасан отгоре колан с револвера на убития заместник-шериф. — Бъди здрав, Куинси! Ако не се лъжа, скоро ще чуеш ехото от битката чак тук, в Омаха.

— Бъдете предпазлива, госпожице Шели. Имате си работа с банда главорези.

— Знаем това, Куинси — извика Шели Уинтърс.

После с Ласитър препуснаха в галоп и изчезнаха в нощта.

Вълкът и Вълчицата...

5.

По това време Омаха се бе превърнала в преизподня, за което се бе погрижила бандата на Пумата.

Мъртвият шериф бе намерен пред празната килия. Имаше достатъчно на брой „безпристрастни“ свидетели, които можеха да потвърдят, че Ласитър е избягал и е убил шерифа.

Противното едва ли би могло да се докаже. Хората кипяха от недоволство. А когато намериха убития заместник-шериф Майерс, чашата преля.

Естествено, през това време се бяха появили и всички останали заместници на шерифа. Бяха останали петима. Всички те се бяха настроили да прекарат спокойна нощ. Всеки по свой начин смяташе да се наслаждава на заслуженото време за отдих: при момичето си, в игра на карти в някой бар, или чисто и просто да се наспи.

Всички бяха още много млади и насилствената смърт на техния шериф ги бе потресла до дъното на душите им. Младите, неопитни мъже бяха съвсем безпомощни. Никой не се осмеляваше да поеме командването.

В този момент, за тяхно облекчение, се появи съдията Прескот. Когато влезе в кантората, той изглеждаше много спокоен и самоуверен. Първото нещо, с което се зае, беше да изгони навън всички, които нямаха работа тук.

Да, съдията Прескот определено изглеждаше много спокоен и невъзмутим. Но вътрешно изгаряше от безпокойство. Последните събития го бяха изнервили дотолкова, че му беше изключително трудно да играе ролята си на съдия.

Като си помислеше за Ласитър, се чувстваше като с камък на шията. А си бе представял всичко толкова просто!

Според неговия план Шели Уинтърс трябваше да бъде заварена с Ласитър край трупа на шерифа. Доказателствата щяха да бъдат неоспорими и тогава съдията Прескот трябваше да вземе Шели под свое покровителство. Щеше да я принуди да направи пълни

самопризнания и най-накрая да постигне целта си, а именно — да стане новият собственик на ранчото „Уинтърс“.

Това беше нещото, за което този престъпник мечтаеше от дълго време насам, и беше убеден, че с арестуването на Ласитър съдбата най-после е изпратила в ръцете му печелившите карти.

„Проклет да си, Ласитър! — мислеше си Прескот. — Най-напред за малко да провалиш големия удар при нападението над Канзас Пасифик. А сега отгоре на всичко се съюзяваш с Вълчицата. Ще трябва да премина в масирано настъпление! В името на закона, естествено. Ще има да се чудите на какво съм способен! Пъкълът ще погълне и двама ви!“

Чарлз вече бе започнал преследването с отряд от двама души. Не бе необходимо дълго да се чудят в каква посока да поемат. Ясно беше, че Шели Уинтърс и новият ѝ партньор бяха поели на юг. Към ранчото „Уинтърс“. Дотам бяха сто и двама мили, разстояние, при изминаването на което можеха да им се случат куп неща.

Но даже и да успееш да стигнат до ранчото, това нямаше да е краят. В случай на нужда съдията Прескот можеше да потърси съдействие от армията. В края на краищата, всичко говореше против Шели Уинтърс и Ласитър. Кръгът около тях щеше все повече да се стеснява, докато накрая не им останеше никакъв изход.

Сега трябваше незабелязано да се извършат съответните приготовления.

— С настоящето изявление потвърждавам — каза Прескот, след като се върна от коридора между килиите, — че видях шерифа Рос Ковънтри да лежи убит с нож пред килията, в която се е намирал арестуваният Ласитър, обвинен в убийство на двама души. Има ли свидетели? Който е видял или чул нещо, нека го съобщи! — Той говореше на висок глас, така че всяка дума отекваше надалеч по тъмната улица.

Един дребен, кривокрак мъж си проби път през врата, пред която се бе струпала тълпа любопитни. Това бе Уили Дъкни, шпионинът в бандата на Пумата. Той, разбира се, не знаеше, че съдията Прескот е големият бос. Уили получаваше заповедите си от предполагаемия бос Чарлз Адамс.

— Видях една жена да влиза в кантората, сър — съобщи той. — Може би е била съучастницата на убиеца. — Това беше едно от

многого предварително подготвени показания, които щяха да последват. Така щяха да плъзнат слуховете...

Съдията престъпник също перфектно играеше ролята си:

— Вие нямате право да правите никакви заключения, господин Дъкни — строго каза той. — Това е задача само и единствено на съда. От вас искам само показания, нищо повече. Надявам се, че ме разбирате.

Уили Дъкни покорно сведе глава:

— Разбира се, сър.

В интерес на истината Уили Дъкни действително не знаеше що за човек е съдията.

Прескот продължи разпита. Въпросите, които задаваше, бяха все за онази загадъчна жена, която се бе промъкнала през нощта в кантората.

Други „свидетели“ поискаха думата. Съдията можеше да бъде доволен.

По всеобщо мнение нито Ласитър, нито Шели Уинтърс имаха някакъв шанс да се спасят от бесилката.

* * *

Ласитър и Шели яздеха на юг през прерията. Трябваше да преминат през безбройни хълмове, падини и потоци. Когато утрото настъпи, бяха изминали трийсет мили. Спряха пред един от потоците, които тук прорязваха земята като огромна плетеница.

— Успяхме! — ликуващо възкликна Шели. — Не вярвам, че оттук нататък някой ще успее да ни настигне.

— Аз също.

На няколко крачки от потока слязоха от конете.

Имаха четири коня и през цялото време ги бяха сменяли.

Куинси беше помислил за всичко.

— Той е чудесен човек — каза Шели. — Преди години рискува живота си за баща ми.

Разхлабиха седлата на конете и свалиха мундщуците им, за да могат животните спокойно да пасат и да пият вода от потока.

Изглеждаше съвсем идилично, когато след това двамата се разположиха на тревата под първите лъчи на слънцето. Свариха кафе и си приготвиха солидна закуска от пържени яйца и сланина.

Да, Куинси беше помислил за всичко.

Беше сложил дори няколко бутилки уиски в торбата с провизии. Ласитър и Шели, естествено, изпиха по глътка.

След като закусиха, Ласитър се изтегна на тревата. Повече от всичко сега би искал да затвори очи и да поспи малко. Но не можеше. Защото съзнанието му беше прекалено заето с Шели Уинтърс.

Каква жена!

Тя се излегна до него и кръстоса ръце под главата си, точно както и той.

Ласитър каза тихо:

— Шерифът ми разказа някои неща, Шели. Беше на мнение, че трябва да се пазя от теб.

Тя обърна лице към него. Слънчевите лъчи се отразяваха в очите ѝ. Но със сигурност не това беше причината те да блестят така.

Тя се засмя. Смехът ѝ звучеше някак тъжно, но Ласитър долови в него и нотки на жестокост.

— В такъв случай знаеш, че ме наричат Вълчицата? — Тя зададе въпроса с изкусително нежен глас, като същевременно обърна тялото си още малко настрани, вдигна ръка и връхчетата на пръстите ѝ заиграха по брадата му. Не бе имал възможност да се обръсне. А при сегашното развитие на събитията по всичко личеше, че ще трябва да почака още доста дълго.

Беше чудесно да усеща връхчетата на пръстите на Шели по бузата си. Ласитър отвърна на усмивката ѝ.

— Да, Ковънтри ми каза.

— Обясни ли ти защо?

— Не, това не.

— Не ви остана време, така ли? — Ръката на Шели продължаваше да лежи на бузата му. Лекият вятър си играеше с косите ѝ. Тя беше прелестно създание. Ласитър би могъл на мига да се влюби в нея.

Той я погледна и кимна в отговор. Тогава наистина не бяха имали време.

— Не е необходимо да ми разказваш с подробности — каза тя с кадифения си глас. — И сама мога добре да си представя цялата история. Ти си попаднал в глупава ситуация, Ласитър. Всичко е започнало във влака. Впрочем вече всичко ми е известно. А аз случайно видях как онези негодници се опитаха да те пречукат. Това беше най-вълнуващото нещо, което някога съм виждала. Как само се бранеше! Още тогава разбрах, че точно ти си мъжът, който ми трябва. Това беше и причината да искам да те освободя от затвора.

— Срещу петдесет хиляди долара!

— За теб бих платила и двойно повече, Ласитър.

— Толкова ли си богата?

— Мислех, че шерифът ти е разказал.

— Нямахме много време, за да се впускате в детайли. Знаеш това.

Той не само виждаше, но и чувстваше как възбудата ѝ расте. Палтото ѝ леко се бе отворило на гърдите. Под него тя носеше синя рокля с доста дълбоко деколте. Можеше добре да се видят великолепно оформените ѝ гърди. Гледката беше точно по вкуса на Ласитър.

— Трябва да знаеш всичко — каза тя, а гласът ѝ беше дрезгав от възбудата. — Аз действително съм доста богата. Моето ранчо е едно от най-големите в целия Запад. Наследих го от баща си. Той почина през февруари. Сега нашите стари врагове си мислят, че ще могат лесно да спечелят играта. Вече са на път да ме притиснат до стената. О, Ласитър! — Тя се търкулна до него и го прегърна. Устните ѝ се впиха в неговите.

Ласитър обхвана раменете ѝ и я отблъсна от себе си:

— Най-напред ми разкажи всичко докрай! — настоя той. Неговият глас също бе пресипнал от възбуда.

Усещаше и туптенето в слабините си, но разумът му подсказваше, че в никакъв случай не може да се впусне в пламенна любовна авантюра, преди да добие ясна представа за цялата ситуация.

Шели се отдръпна и кръстоса крака. Седна до него в така наречената „шивашка поза“. Отначало беше сериозна, после пое дълбоко дъх — и накрая се усмихна.

— Какъв дявол си, Ласитър! — нежно каза тя. — Най-прекрасният, най-чудесният, най-желаният дявол, който някога съм срещала. Затова сега искам да ти кажа истината, без да крия нищо от

теб. Имам подозрения, че съдията Адам Дейвид Прескот стои в дъното на всичко. Той беше най-безмилостният враг на баща ми и моят баща би се провалил, ако сам не беше достатъчно жесток. Да, баща ми беше деспот. Един от най-жестоките, най-непоносимите мъже, които можеш да си представиш. Опитах се да бъда като него. Хората ме наричат Вълчицата и говорят, че вече съм заповядала да бесят крадците на добитък, защото смятам това наказание за справедливо. А всъщност веднъж застрелях двама мъже, защото се опитаха да ме изнасилват.

— Двама наведнъж ли?

— Бяха четирима. Трима ме държаха. Никой не знаеше, че под полата си имам скрит револвер. Някои от нашите кравари бяха чули изстрелите. Когато пристигнаха, вече бях очистила двама от тези типове. За останалите двама по-късно се погрижи баща ми. Собственоръчно ги обеси. Той никога не е знаел какво е пощада. Наистина беше изключително жесток човек. Но аз просто не мога да бъда като него. Онези двама негодници убих при самоотбрана. Но просто така да заповядаш да обесят някого — не, това за мен преминава всякакви граници.

— А крадците на добитък, за които говореше преди малко?

— Това е една от многото легенди — уморено каза тя. — В действителност нашият старши работник издаде заповедта за това. Но по-късно баща ми чу или, по-точно, желаше да чуе, че аз съм се разпоредила така. Това бе много объркана история, Ласитър. Баща ми беше дяволски горд, когато научи за това. Все още добре си спомням как ме потупа по рамото и каза: „Един ден ти ще станеш също като мен, Шели. Такава трябва да бъдеш, иначе няма да можеш да браниш това, което аз съм създал“. Да, Ласитър, това в общи линии е цялата история. Аз притежавам огромно ранчо и не мога да се справям сама. Липсва ми подходящият партньор. Когато те видях да се биеш на Франклин стрийт, съвсем спонтанно ме осени мисълта, че ти си мъжът, когото търся.

— И после отиде при съдията Прескот и му направи предложение да платиш гаранция за мен.

Тя поклати глава:

— Идеята за гаранцията беше негова, Ласитър.

От този момент нататък за Ласитър нямаше никакво съмнение защо Бригада Седем го бе изпратила в Омаха. Изведнъж всичко му

стана съвършено ясно.

Държеше ръце под главата си и се преструваше, че е капнал от умора.

— Ама че работа — промърмори той престорено сънено. — Съдия, който е корумпиран. Просто не мога да повярвам. Напълно сигурна ли си в това, Шели?

— Почти напълно — тихо отвърна тя.

— Имаш ли доказателства? — попита Ласитър.

Тя поклати глава:

— Нито едно.

— И какво смяташ да правиш по-нататък?

— Просто ще изчакам — хладно каза Шели. — Или си забравил, че сега преследват и двамата ни? Ти си заподозрян в убийството на шерифа Ковънтри. А мен по всяка вероятност смятат за твоя съучастница. Доколкото познавам Прескот, няма да му е трудно да представи нещата в такава светлина. В края на краищата, аз самата му казах, че съм твоя годеница. Исках да те освободя, за да те спечеля като партньор, Ласитър. Трябва ли да ти обяснявам в подробности всичко това?

Той отново я погледна в очите:

— Не, не, разбирам всичко, Шели. Сега вече знам цялата история. Ти си права. Би трябвало да потеглим веднага щом си отдъхнем. Колко път остава до твоето ранчо?

— Най-малко петдесет мили.

Тя се наведе към него и го целуна. Този път с истинска страст. Тлеещият огън на желанието се разгоря отново. С пълна сила. Ласитър не можеше повече да му противостои.

Двамата изгубиха представа за пространство и време. Изобщо не си даваха сметка, че лежат под открито небе и че в тази хълмиста местност можеше да бъдат забелязани отдалеч, ако човек избере подходящо място за наблюдение.

Неколцина мъже вече се намираха точно на такова място на приблизително две мили на север. Един от тях държеше пред очите си далекоглед и напрегнато се взираше, но не можеше да различи подробности.

— Там има една любовна двойка. Изглеждат много разпалени. Не се вижда много ясно, но може и да са двамата, които търсим.

— Трябва да проверим — обади се друг.

— Ще тръгнем пеша — реши главатарят и останалите незабавно се отправиха нататък.

Бяха осем души, но единият трябваше да остане при конете. И така, седем мъже поеха напред, за да обкръжат Ласитър и Шели.

Те двамата го разбраха твърде късно. Ласитър получи силен удар с приклад в тила си, но негодникът не беше улучил както трябва. Макар да беше силно замаян, Ласитър остана в съзнание. Усети, че кожата зад дясното му ухо е разкъсана и че по врата му се стича кръв.

Той постъпи по единствено правилния начин. Престори се на припаднал. В началото не му беше трудно, защото лежеше по корем и негодниците не можеха да видят лицето му.

Чуваше как Шели пищи и се дърпа и как негодниците се смеят подигравателно. На драго сърце би ѝ помогнал, но да се изправи в този момент би било най-голямата глупост.

Шели ставаше все по-тиха. Накрая се чуваше само скимтене. Ласитър можеше да си представи какво правеха с нея тези типове, но нямаше как да ѝ помогне.

Той получи няколко ритника, но не издаде нито звук.

— Май си го убил, Ханк — каза някой и гласът се стори познат на Ласитър. — Дали да не му пуснем един куршум за всеки случай?

Ласитър усети ледени тръпки по гърба си.

Какво да прави сега? Дали някой от негодниците вече е насочил оръжието си? Дали в следващите секунди щеше да отекне изстрелът, който ще угаси пламъка на живота му?

О, по дяволите, какво да прави? Напрегна всичките си сили, за да се обърне и да се опита да продаде живота си възможно най-скъпо.

Ослуша се за металното изщракване, което се чува при зареждане на оръжието, но чу другият да казва:

— Остави го, Бърт. Лешоядите си знаят работата.

Последва силен ритник. Ласитър не помръдна, затаил дъх.

Ако забележеха, че у него е останала и искрица живот, със сигурност щяха да му теглят куршума. Стисна зъби. Цялото му тяло гореше. Някой отново го ритна. Макар че лежеше със затворени очи, Ласитър се почувства като заслепен от болката, която премина през мозъка му като мълния.

— Този наистина е хвърлил топа! — изсмя се негодникът, който го ритна. — Не си струва да хабим куршум за него.

Разбойниците се изсмяха злорадо.

Шели изпищя:

— Вие, псета! Вие, проклети псета! — После се хвърли върху Ласитър. Изглежда бе успяла да се отскубне, друго обяснение нямаше. Чу я да шепне в ухото му: — Дръж се, аз разбирам всичко.

Стана така бързо и незабележимо, че никой от бандитите не успя да разбере.

— Не се превземай толкова, проклета пачавра!

Шели изпищя пронизително, когато един от негодниците я дръпна назад.

Ласитър можеше да си представи цялата картина с всички подробности и му беше непоносимо трудно да продължи да се преструва, че е в безсъзнание. Но издържа. Дори сам се учуди на самообладанието си.

Чу един от бандитите да казва:

— Какво ще правим сега с жената?

— Ще я заведем на боса — отвърна друг. — Отдавна ѝ е хвърлил око.

Отново се разнесе всеобщ кикот.

По шума, който се чу, Ласитър разбра, че влачеха Шели. После стана съвсем тихо.

Всичко му изглеждаше като някакво чудо. Не можеше да допусне, че бандитите наистина бяха толкова тъпи, че не му пуснаха един куршум в главата поне от предпазливост.

Нямаше да се чуди, ако можеше да чуе какво казваше малко покъсно главатарят на негодниците, Чарлз Адамс, братът на съдията престъпник.

— Ласитър изобщо не е мъртъв. Сега ще следим какво ще предприеме. Само така ще можем да разберем какво иска този кучи син. — Негодниците се изсмяха. Шели Уинтърс също чу думите на главатаря. Обзе я вледеняващ ужас. Беше убедена, че от този момент нататък Ласитър е осъден на смърт. Срещу тази банда главорези той със сигурност нямаше никакъв шанс. — Наблюдавайте го! Ще се оттегля за малко с нашата лейди. И не желая да бъда обезпокояван, докато съм с нея.

Всички се изсмяха. Заеха удобни места наоколо, за да могат да наблюдават Ласитър от всички страни.

* * *

Ласитър притвори очи и се замисли. Трябваше да внимава само да не заспи, защото в такъв случай дишането му щеше да го издаде.

Не знаеше, че бандитите са получили заповед от главатаря си да го наблюдават, но разумът и интуицията му подсказваха, че в цялата тази история има нещо гнило.

След известно време дочу шепот в иначе дълбоката тишина наоколо. А после някъде в храстите сойката започна да надава предупредителните си крясъци.

Сега Ласитър беше напълно уверен: някои от неговите неприятели бяха някъде наблизо. Значи искаха да го наблюдават.

След всичко, което се беше случило, сигурно им се струваше заплашителен.

А този съдия, без съмнение, беше предрешен дявол. Иначе не би успял да се докопа до такава служба.

Бандата на Пумата имаше лош късмет, че напада точно влака, в който пътуваше Ласитър. Това му даде възможността да се натъкне на гореща следа, която иначе дълго трябваше да търси.

Ласитър още веднъж прехвърли всичко през ума си и веднага състави план.

Изстена продължително и се претърколи. Напрягайки сякаш последните си сили, седна, като държеше главата си с две ръце.

Негодниците не трябваше да забележат, че вече достатъчно се е съвзел. Трябваше да си мислят, че пред себе си имат един напълно съсипан човек, който вече не представлява никаква опасност за тях. Така накрая изненадата щеше да бъде пълна.

Четирите коня все така стояха край потока и кротко си пасяха. Още едно доказателство за това, че бандитите бяха наблизо и искаха да разберат какво ще предприеме Ласитър.

Въпреки това, защо не бяха взели конете със себе си? Или се чувстваха напълно сигурно, или бяха най-големите глупаци, с които Ласитър някога си беше имал работа.

Във всеки случай той беше готов сега да им изиграе театъра, който със сигурност очакваха да видят.

Със залитане се изправи на крака. Клатушката се насам-натам като човек, който не е с ума си, и подвикваше:

— Шели! Къде си, Шели? Шели! Обади се най-сетне! Какво стана тук?

Залитайки, се отправи към конете, като от време на време подвикваше името на Шели. В действителност беше наострил уши като котка и от слуха му не убягна как негодниците наоколо тихо се изсмяха.

Най-после стигна до първия от четирите коня и спря. Продължавайки да вика Шели, се хвана с две ръце за седлото му. В него, в специален кобур, беше пъхната една рязана карабина, а във всеки джоб — по два револвера.

Нарочно беше оставил револвера си на мястото, където бандитите го бяха ударили по главата. Само по такъв начин би могъл да приспи бдителността на тези негодници.

Държеше се с две ръце като пиян за седлото на пъстрия кон, като същевременно се стараяше да накара животното да отстъпи назад, така че в последна сметка Ласитър се оказа между четирите коня, които го скриха от погледите на бандитите.

После с отчаяна решителност се метна на гърба на пъстрия, който по време на цялата езда от Омаха дотук му се бе сторил най-жилав и най-повратлив.

Ласитър нададе оглушителен вик.

Великолепното животно препусна.

Останалите три го последваха, водени от вроденото стадно чувство, присъщо на всеки кон.

Ласитър се беше прилепил към гърба на животното, за да бъде възможно най-трудна мишена за противниците си. Но бандитите не откриха огън. Ласитър не подозираше, че Чарлз Адамс вече им е дал съвсем определени напътствия.

Чарлз Адамс... Мъжът от Бригада Седем нито веднъж досега не беше чувал името на този човек. Шели също не знаеше нищо за него.

Чарлз Адамс беше неизвестният двигател в тази дяволска игра, организирана от мнимия съдия Адам Прескот. Беше действал толкова

майсторски, че до този момент дори тайните служби не бяха успели да влязат в дирите му.

Сега Ласитър имаше само една-единствена цел: да се отдалечи от противниците си, за да може да нанесе следващия удар.

Само че изненадата дойде от друга страна.

Едва изминал стотина метра, Ласитър чу изстрел. Той беше началото на една чудовищна схватка.

6.

Шели Уинтърс лежеше пред своя мъчител. Той я беше ударил. В душата ѝ кипеше страхотен гняв, но тя не го показваше.

Сега отново се бе превърнала във Вълчицата, както я наричаха. Умееше да се преструва, когато обстоятелствата го налагаха.

Лежеше по гръб и беше свила краката си така, че роклята ѝ сякаш случайно се бе вдигнала чак до бедрата. Знаеше много добре какво впечатление прави това на мъжете. На всички мъже.

— Признавам се за победена — задъхано каза тя. — Ти спечели. Но няма ли най-последно да ми кажеш кой си?

Той се усмихна високомерно.

— Аз съм Чарлз Адамс. А ти загуби, Вълчице. Сега ни остава само да разберем какво става с твоя мним годеник, с този Ласитър.

— Чарлз Адамс ли? — попита Шели и сбърчи чело. — Никога досега не съм чувала това име.

— Аз съм брат на съдията Прескот — ухилено каза той. — И главатар на бандата на Пумата. Смятам, че сега спокойно мога да ти го кажа. Повече няма да ти се удаде възможност да натрупаш капитал от това, което ти е известно.

— Това означава ли, че се каниш да ме пречукаш?

Той махна с ръка:

— Няма нужда, бейби. Има други методи да те накарам да си държиш езика зад зъбите.

Тя седна. Единствената дреха на гърба ѝ беше синята рокля, върху която по време на ездата носеше палто, а около кръста — колана с револвера, липсата на който сега болезнено усещаше. Това обаче далеч не беше причина да изгуби присъствие на духа.

Тя съзнаваше привлекателността си, а в очите на престъпника вече се забелязваше онзи особен блясък, който ѝ беше познат от срещите ѝ и с други мъже.

— Да, по всичко личи, че съм в ръцете ви — каза тя. — Наистина ме подмавихте в клопка, от която, както изглежда, няма да успея да се

измъкна.

— Би трябвало да стане чудо, лейди — самоуверено каза той. — Не бих ти казал и дума за нашата тайна, ако брат ми и аз не бяхме абсолютно сигурни, че няма да ни избягаш. Трябва ли да ти обяснявам всичко в подробности или вече си схванала за какво говоря? Изглеждаш ми достатъчно интелигентна.

Той не откъсваше поглед от голите ѝ бедра. И Шели си даде сметка, че той вече има нещо предвид.

„Почакай малко, моето момче! Здравата ще ти пресоля супата! Сигурна съм, че скоро ще направиш голяма грешка!“

Такива гневни мисли я вълнуваха, докато на лицето ѝ беше изписана усмивка на покорство. Тя създаваше впечатлението, че няма да окаже никаква съпротива.

— Да, всичко ми е ясно — тихо каза Шели. — Адам Д. Прескот е същинският бос, а ти изпълняваш неговите заповеди. Вие ме нападнахте през нощта и ми откраднахте петдесетте хиляди долара. И представихте нещата по такъв начин, че всички да повярват, че аз съм съучастница на Ласитър.

Той се усмихна сатанински.

— Ти си не само предполагаема съучастница, лейди. Ти си заподозряна в убийство на шерифа Ковънтри. Но всичко това може да бъде обърнато в твоя полза. Разполагаме с достатъчно свидетелски показания, които можем да променяме както пожелаем.

— Фалшиви показания! — възмутено изсъска тя през зъби.

— А ти какво си мислеше? — с насмешка попита той. — Свидетелите, естествено, са само наши хора. Но ти никога не би могла да го докажеш. В края на краищата, съдия е моят брат Адам Дейвид Прескот. Той може да те прати на бесилката. Но може и да не го направи. Всичко зависи от твоята сговорчивост и готовността ти за сътрудничество.

— И каква е вашата крайна цел?

Чарлз Адамс се наведе към нея и хвана раменете ѝ. Дишаше право в лицето ѝ. Шели усещаше как възбудата му расте. Не след дълго дивото му желание щеше да вземе връх.

Той я изправи на крака и я прегърна:

— Ти ми харесваш, Вълчице — каза прегракнало. — Двамата бихме станали великолепен екип. Заедно с брат ми бихме могли да

господстваме като князе от Омаха чак до границата с Канзас. Половин Небраска ще бъде наша. Ще бъдем много богати. Само при последното нападение на влака плячкосахме почти половин милион. А това далеч не е всичко, което притежаваме. Ако тримата обединим капиталите си, ще се превърнем във финансова сила, която ще може да упражнява огромно влияние навсякъде. А най-важното е, че законът ще бъде на наша страна. Обстоятелството, че моят брат е съдия, му отваря много врати. Той е в най-добри отношения с много влиятелни политици и сам е член на Републиканската партия. Вече му предложиха да се кандидатира в следващите избори за Сенат. Ако всичко стане според очакванията му, един ден ще бъде губернатор на Небраска. Какво ще кажеш, Вълчице? Нима изгледите за бъдещето не са великолепни?

Той я притисна здраво към себе си, а тя склочи ръце около кръста му и попита:

— А какво ще стане с Ласитър? — попита.

— Вероятно ще бъде убит — студено отбеляза Чарлз Адамс.

— Само че преди това бихте искали да го наблюдавате известно време — каза тя. — Какво целите?

— Възможно е да е служител на правителството. Моят брат е много недоверчив. Известно му е, че във Вашингтон са създадени различни тайни служби, но са толкова секретни, че за тях знаят само малцина посветени. Досега брат ми е успял да научи само това, че техни тайни агенти се появяват съвсем неочаквано там, където са надушили нещо. Появяват се във всевъзможни превъплъщения и когато научат достатъчно, преминават в настъпление. Напълно възможно е Ласитър да е един от тези агенти, фактът, че най-напред във влака, а по-късно и в Омаха оказа съпротива, вече дава основание за размисъл. А също така ни е известно, че ти не си негова годеница. Впрочем, защо се опита да го освободиш?

— Много добре знаеш. Откакто баща ми не е вече между живите, се нуждая от мъж до себе си, който да се грижи за реда в ранчото. В началото си мислех, че ще успея да се справя сама. Но междувременно разбрах, че не съм достатъчно твърда. Когато видях как Ласитър се бие, бях убедена, че най-после съм открила човека, който ми трябва.

— За съжаление, нямаше късмет — с истинско наслаждение каза Адамс. — Сега ще признаеш ли, че беше заложила на губещ кон?

— Както изглежда...

— Значи така — изсумтя той. — Имам чувството, че ще се споразумеем. Планът на брат ми е първокласен, как мислиш?

Шели беше удивително спокойна.

— От ваша гледна точка планът наистина е добър — каза тя. — Не ми харесва само, че се каните да пречукате Ласитър.

— Готов съм да преговаряме. Обичаш ли го?

— Да.

— Това е добре.

— Защо? — учудено попита тя. — Нали каза преди малко, че би желал да стана твоя жена?

— И продължавам да мисля така — отвърна той. — Въпреки това би могла да го задържиш като любовник. В днешно време в това няма нищо необичайно. Хора като нас могат да си го позволят. Може би Ласитър ще се окаже подходящият за нас боец. При условие, че не е човек на правителството. Но това ще трябва първо да се провери.

Шели беше малко по-ниска от него и трябваше да повдига глава, за да може да го гледа в очите.

— В такъв случай ти изобщо не ме обичаш? — попита тя.

Той се изсмя:

— Любов? Какво е това любов, Шели? Аз те харесвам, защото имаш стегнато тяло. Без съмнение си добра в леглото и можеш да подсладиш живота на един мъж. Искам да те имам от време на време, това е всичко. Какво ще правиш през останалото време, си е твоя работа. Естествено, ще си имам няколко сладки момичета. Важното е, че заедно ще държим в ръцете си властта. Нима изгледите за бъдещето не са добри? Погледнат от страни, бракът ни ще бъде хармоничен, но в действителност всеки ще върви по собствения си път. По такъв начин ти ще можеш да бъдеш щастлива с твоя Ласитър. Не ти ли харесва, Шели?

— Не звучи зле, Чарлз.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. През тънкия плат на роклята можеше да опипа всичко, което го вълнуваше. А Шели не се възпротиви. Не можеше да бъде смутена лесно. С течение на времето душата ѝ беше загрубяла. Освен това бе преживяла значително повече от други жени на нейната възраст.

Лявата ѝ ръка беше вече на дръжката на неговия тежък револвер.

Завладян от мисълта, че вече е спечелил всичко, Чарлз Адамс не забеляза нищо.

Дори не подозираше какво става в душата на Шели Уинтърс.

Не можеше да си представи, че я бе унизил толкова много, че тя не можеше и нямаше намерение да го преглътне. Освен всичко останало тя изпитваше влудяващ страх за живота на Ласитър, защото предчувстваше, че най-накрая Чарлз Адамс наистина ще го убие.

Това, което току-що ѝ беше казал, беше само тактика на отлагане. Животът на Ласитър щеше да бъде разменната монета за сътрудничеството на Шели.

Не, тя не трябваше да се впуска в тази сатанинска игра. Беше крайно време да се прокарат ясни граници — в противен случай скоро братята престъпници щяха да я погубят.

Чарлз Адамс дишаше все по-учестено.

— Сега няма какъде да бързаме, бейби — задъхан от диво желание каза той. — Моите хора наблюдават Ласитър и дори ще го оставят да се измъкне, ако се опита да избяга. Във всеки случай няма да стигне далеч. На юг оттук вече чакат други мъже, които ще го пресрещнат. Да, лейди, това е истинска игра на котка и мишка. Само че Ласитър не знае още нищо за лошия си късмет.

Той се засмя злорадо и понечи да свали Шели на земята. Беше обезумял от желание.

Шели се отпусна в ръцете му. Искаше да симулира съгласие, в краен случай дори щеше да му се отдаде. Все още не беше взела окончателно решение, но лявата ѝ ръка все така стоеше на дръжката на револвера на престъпника.

Когато вече се канеше да легне заедно с него на тревата, до тях долетя яростен вик — беше викът, който Ласитър нададе, за да подкара четирите коня, но Шели си помисли нещо съвсем различно: сметна, че Ласитър се намира в смъртна опасност. Затова измъкна револвера от кобура на бандита, отскубна се от прегръдката му и гъвкаво отскочи крачка назад.

Планът ѝ беше да вземе Адамс като заложник и да го размени срещу Ласитър. Тази мисъл я беше вълнувала през цялото време и ето че сега тя изведнъж се видя принудена да приложи плана си, за да спаси Ласитър.

— По дяволите, какво... — Адамс беше извадил нож. Всичко бе станало мигновено, с такава бързина, че човек едва ли би могъл да го проследи с поглед.

Още докато изричаше гневната си ругатня, той запрати ножа. Шели се приведе и натисна спусъка. Острието на ножа разкъса кожата на дясното ѝ рамо, но тя не усети болка.

Видя как Адамс се олюлява, гледайки я невярващо, с широко отворени очи. С тромаво движение се опита да извади друго скрито оръжие — нож или „Деринджър“, както Шели предполагаше.

Секунди по-късно се оказа, че е „Деринджър“.

Залитайки, босът на бандитите се опита да насочи пистолета към Шели, но нямаше достатъчно сила за това. Деринджърът изгърмя, но двата куршума се забиха в земята пред краката му.

Без да се поколебае нито за миг, Шели се втурна напред.

Близо до главатаря на бандитите лежеше уинчестърът му и сигурно беше зареден. Шели грабна пушката и се втурна в посоката, където трябваше да се намират останалите бандити и пребитият Ласитър.

Защо беше изкрещял така преди малко?

Дали онези негодници го бяха пречукали?

Може би това беше предсмъртният му вик?

Шели беше изпълнена с непоносима тревога, но в същото време — и с невероятна решителност.

Сега пред нея имаше само един път — пътят на борбата.

* * *

Ласитър чу изстрелите, дръпна рязко юздите на коня и го пришпори. Трябваше да измине около стотина метра, за да види отново падината и потока.

Скочи от седлото, извади карабината от кобура и продължи нататък, тичайки приведен.

Видя Шели да се появява от другата страна на падината. В същото време бандитите изскочиха иззад храстите и скалите.

Отекнаха изстрели. Разнесоха се викове.

Шели изпразни револвера си. Продължаваше да стиска уинчестъра на Чарлз Адамс в лявата си ръка. После пусна колта на земята и стисна пушката с две ръце.

Ласитър също стреля. Трима мъже се строполиха почти едновременно на земята.

— Стреляй, Шели! — яростно изрева Ласитър.

Шели отново се показа и повали и следващия бандит.

Хайката съвсем оредя. В началото бяха седмина, а сега бяха останали само двама.

Те хукнаха панически да бягат. Както Ласитър, така и Шели биха могли да ги застрелят, но не го направиха. Беше подло да застреляш в гръб бягащ противник.

Ласитър изтича надолу в падината. От другата страна Шели също се спусна към потока. Миг след това тя беше в прегръдките на едрият мъж.

— Застрелях Чарлз Адамс! — останала без дъх, каза Шели. — Нямах друг избор.

— Кой е Чарлз Адамс?

— Това е объркана история, Ласитър! Той е брат на съдията Прескот. Господи, Ласитър, сега не мога да ти разкажа всичко. Трябва да се махаме от тук. Адамс ми каза, че останалата част от бандата е преградила пътя на юг. Нека се опитаме да открием конете! Всяка минута е ценна.

Шели се освободи от прегръдката му, изтича за палтото си, бързо го облече и закопча на кръста си колана с револвера. От склона долитаха стенанията на ранените. Шели и Ласитър нямаха време да се погрижат за нещастниците. Трябваше да се погрижат за собственото си оцеляване.

Двамата се втурнаха нагоре. Зад хълма видяха пъстрият кон кротко да пасе. Шели първа се метна на седлото, а Ласитър — зад нея. Потеглиха в посоката, където се надяваха да открият и останалите три коня.

След около половин миля ги намериха. Шели се метна на единия, а другите два поведоха за юздите.

— Трябва да поемем на запад — предложи Шели. — Ако Адамс е казал истината, това означава, че другите предполагат, че се каним да

яздим на юг по права линия. Адамс ги е изпратил нататък като подкрепление. Този сатана е помислил за всичко.

— Кой е този Адамс?

— Нали вече ти казах. Главатарят на бандата на Пумата.

— Това е ново за мен. По-рано ми беше казала, че е съдията Прескот.

— Ах, да! И това е вярно. — Тя се плесна по челото. — Толкова съм объркана, Ласитър, повярвай ми! Чарлз Адамс е по-малкият брат на съдията, който е същинският бос на бандата на Пумата — така да се каже, духовният ѝ водач. Чарлз Адамс е вършил черната работа.

Яздеха в лек тръс. Дългата руса коса на Шели се развяваше като грива. Гледката беше великолепа.

— Адам Прескот — Чарлз Адамс — каза Ласитър. — Изглежда и двамата особено държат на името Адам. Сигурна ли си, че си застреляла Адамс?

Тя поклати глава:

— Не мога да кажа. Той падна на земята, а аз в страха си за теб побягнах, без да се занимавам повече с него. Мислех, че бандитите са решили да те убият. Нямах намерение да стрелям по Адамс. Искях да го взема за заложник. Затова измъкнах и револвера му от кобура. Всеки друг би се предал, но Адамс извади нож. За малко дори да ме улучи. Не ми оставаше нищо друго, освен да стрелям. Вече го бях улучила, когато той извади един „Деринджър“. Не можа да го използва, защото се строполи на земята. Дали обаче е мъртъв, не бих могла да кажа. След няколко дни така или иначе ще разберем. Съдията няма да се откаже, преди да ни е видял сметката.

Ласитър подкара пъстрия кон ходом, а Шели се нагоди към неговото темпо.

— Всяко прибързано действие сега само би ни навредило. Трябва да действаме обмислено и спокойно.

— Имаш право — каза тя.

— Сега съдията ще ни търси под дърво и камък — каза Ласитър. — Ще иска на всяка цена да ни премахне, за да не можем да свидетелстваме срещу него.

Тя махна с ръка:

— Нима на някого ще са нужни нашите показания? — попита тя. — Имаме си работа с една могъща организация. Прескот ще доведе

достатъчно свидетели, които биха ни изпратили на бесилката заради убийството на шерифа. Чуй какво ми разказа Чарлз Адамс. После няма да си толкова самоуверен, Ласитър...

Той я слушаше внимателно, докато язدهа на запад. Дори за него, който беше преживял вече немалко, това беше дяволски трудна история.

— Човек може да полудее — изръмжа гневно. — Този негодник действително държи по-добрите карти. Трябва възможно най-бързо да измислим нещо.

Известно време Шели се визира мълчаливо напред. Когато отново се обърна към него, каза сериозно:

— Бандитите предполагат, че ти си таен агент на правителството, Ласитър. Може ли да науча нещо повече по този въпрос?

Той се престори на учуден:

— Няма нищо за научаване. В това отношение нямам какво да кажа. Ако бях служител на правителството, можех лесно да пратя Прескот на бесилката.

Шели кимна. Той забеляза, че е малко разочарована.

— Жалко — каза тя. — Вече си мислех, че това би опростило всичко.

— Не ми се вярва — отвърна той. — Как мислиш, че би постъпил Прескот, ако знаеше, че съм човек на правителството? Какво би направила ти на негово място, Шели?

— Разбирам, Ласитър. Естествено, веднага бих се скрила в черупката си и бих изчакала бурята да отmine.

— Точно така е, Шели. Освен това не ми се вярва, че биха се намерили доказателства срещу Прескот. Вероятно дори членовете на бандата на Пумата не знаят кой е истинският им бос. Впрочем, Прескот трябва само да се придържа към закона. Той може да си разчисти сметките с нас чрез напълно законни средства. И по всяка вероятност ще се опита да го направи. Съвсем скоро може би навсякъде ще окачат обяви за издирването ни. Питам се дали изобщо ще можем да стигнем до твоето ранчо. Ако пристигнат маршали и шерифи със заповед за арестуване, всяка съпротива ще бъде напълно безсмислена. Разбира се, бихме могли да застреляме неколцина служители на закона, но все пак с нас накрая ще е свършено. Има дори случаи, когато е търсено съдействието на армията.

Шели се изплаши:

— О, небеса! Даже не бях и помисляла за това.

Той сви рамене:

— И аз току-що се сетих, Шели.

— Какво можем да направим сега?

— Да изчакаме. Сега Прескот е на ход. Може би ще допусне грешка.

— Какви нерви имаш, Ласитър!

Той се ухили:

— Нима ни остава друга възможност, Шели?

— Във всеки случай не знам такава. — Тя въздъхна. — Мислено вече се виждам в килията на осъдените на смърт. Не се ли страхуваш от това?

— Точно колкото и всеки друг.

За известно време отново възцари мълчание. Накрая тя попита:

— Всъщност какво те доведе в Омаха, Ласитър?

— Нищо определено — отвърна той. — Аз съм човек, който се занимава с всевъзможни сделки.

— Какви сделки?

— Каквото се случи. Например търговия: купувам и препродавам добитък.

— И никога досега не си имал работа със закона? — попита тя.

— Напротив. Вече съм бил маршал в различни градове. Известно време бях ловец на награди.

Тя замислено го наблюдаваше отстрани, но той се престори, че не забелязва.

— Ти си интересен човек, Ласитър — каза Шели след малко. — Бих се омъжила за теб, без да се поколебая. Какво ще кажеш?

Той сви рамене:

— Ще помислим за това, Шели, ако преживеем целия този ужасен театър.

— Любопитна съм.

— Аз също — каза той. — Но за да разбере нещо друго.

Сега и тя съзря четиримата ездаци, които се бяха появили на възвишението на около половин миля пред тях. Четиримата бяха изникнали неочаквано, сякаш от нищото. Седяха върху конете си, неподвижни като статуи, и гледаха към Ласитър и Шели.

— О, боже мой! — изстена тя. — Мислиш ли, че пак се започва?

— Човек никога не знае — отвърна той. — Но е напълно възможно. По тези земи трябва да си подготвен за всичко.

— Дали да не ги заобиколим?

Ласитър поклати глава:

— Това е напълно безсмислено, Шели. Но ти можеш да останеш назад, ако ти се струва прекалено опасно.

— Дума да не става! — изсъска тя. — Оставам с теб.

Четиримата изчакаха Ласитър и Шели да се приближат. Бяха брадати типове, които съвсем не изглеждаха благонадеждни. Хилеха се предизвикателно. Вниманието им беше насочено преди всичко към жената. На гърдите на единия от ездачите висеше далекоглед.

— Накъде сте се упътили? — лукаво попита той.

— Нанякъде.

— Очакваме разумен отговор — изсумтя мъжът, който, без съмнение, беше главатарят.

Ласитър не се смути:

— Ако това е нападение — каза той, — по-добре действайте веднага. Или ни освободете пътя и ни пуснете да продължим.

Негодниците се ухилиха още по-широко. Явно искаха още малко да си поиграят с жертвите си. Ласитър познаваше подобни типове. Ако човек допуснеше дори най-малка грешка, с него беше свършено. Имаше само едно средство да се справи с тях: да издебне подходящия момент и да действа решително и твърдо.

— Нямаме намерение да ви пуснем, без да получим каквото искаме — каза главатарят на четворката. — Особено тебе. Ще ти направим едно наистина честно предложение — въпреки цялата ти дързост. Ще те пуснем да си вървиш. Пеша, разбира се. Спешно ни трябва няколко отпочинали коня. Освен това имаме нужда от жена. А тази тук е прекалено хубава за теб. Затова по-добре ни я остави. При нас ще се чувства добре. Хайде, слизай от коня! Откопчавай колана и да те няма! Мисля, че предложението е добро.

— В замяна на това ще ти подарим живота — ехидно добави един от останалите негодници. — Какво ще кажеш, човече?

Ласитър остана невъзмутим.

— Не знам дали жена ми е съгласна с това — каза той. — Какво мислиш, Шели?

— Смятам, че нещата се нареждат съвсем добре, Джо — хладнокръвно отвърна тя. — Между нас всичко така или иначе е свършено. Вече седмици наред не можеш да ми предложиш нищо свястно и през повечето време се заплесваш по чужди жени. И после — все тези безкрайни скандали. Да, за мен това предложение е приемливо. Радвам се, че пътищата ни най-после се разделят, Джо. Не го приемай прекалено трагично. Прави, каквото ти казват момчетата, и изчезвай. Така е най-разумно, ако искаш да останеш жив.

Четиримата нехранимайковци се учудиха. Гледаха красивата жена невярващо, но продължаваха все така бдително да следят Ласитър.

— Това ли е последната ти дума, Шели? — прегракнало попита Ласитър. — Наистина ли искаш да ми причиниш това?

— Стига приказки! — студено каза тя. — Изчезвай най-после! Слизай от седлото и размърдай собствените си копита! Бъди доволен, че момчетата ти подаряват живота. Изчезвай, Джо! Не искам повече да те виждам.

Всъщност тя доста преигра, но четиримата негодници се хванаха. Изглежда такива разправии между любовници или съпрузи не им бяха непознати.

С посърнало лице Ласитър слезе от коня. Не го направи така пъргаво, както обикновено, а се престори на доста непохватен. Като човек, който не е добър ездач и няма особена представа за грубите закони на живота тук. Впрочем и облеклото му навеждаше на мисълта, че е градски жител, може би някакъв новак от Изтока.

Тръгна привидно вдървено, като пъшкеше на всяка крачка.

Главатарят на негодниците извади дяволски бързо револвера от кобура си и изстреля един куршум пред върховете на ботушите на Ласитър. Той уплашено отскочи назад и замръзна като статуя на мястото си, преструвайки се на изненадан.

— Какво... какво има? — попита слисано.

— Забрави да откопчаеш колана си, Джо.

— Оставете му оръжието! — през смях каза Шели. — Да не би да мислите, че този смотаняк би могъл да представлява някаква опасност за вас?

— Говориш доста зле за мъжа си — отбеляза главатарят.

— Не ми е мъж — кресна Шели, — а само един проклет смотаняк. Да, признавам, че известно време живяхме заедно. В началото дори исках да се омъжа за него. Но се оказа, че е една кръгла нула. Той не може да бъде заплаха за вас.

Шели отново избухна в подигравателен смях, но този път главатарят остана непреклонен.

— Щом някой не може да си служи с оръжие, тогава не му трябва да го разнася — грубо каза той. — На някой новак това само би навлякло неприятности. Има хора, които гледат на такъв револвер като на предизвикателство. Хей, Джо, по-добре не си навличай неприятности! Послушай добрия чичо Роби! А после си плюй на петите. След пет мили ще стигнеш в Мърдоктаун. Предай много поздравии на хората там от Роби Уилиамс и неговите момчета. Така всички ще се досетят за какво става дума. И им кажи да се държат любезно с теб, иначе ще си имат неприятности с нас.

Ласитър с усилие сдържаше усмивката си. Това, което бе предполагал в началото на срещата им, сега се потвърждаваше.

Беше се сблъскал с неколцина дърдорковци. Неколцина от онези лекомислени, самонадеяни млади момчета, които съвсем не познаваха истински живота и със сигурност трябваше да се учат още много.

В следващите минути Ласитър щеше да им даде добър урок и затова сега скромно каза:

— Както желаете, господин Уилиамс. Ще предам думите ви на жителите на Мърдоктаун. — После свали колана с револвера си. Четиримата брадати негодници избухнаха в оглушителен смях. Вътрешно Ласитър също се смееше. Лицето му обаче оставаше съвършено сериозно. — Доволен ли сте, господин Уилиамс?

Главатарят кимна през смях:

— Всичко е наред, Джо. И не ни проклинай, че ти отнехме момичето. По-добре да не беше идвал на Запад. Както виждаш, тук веят много по-сурови ветрове, отколкото на Изток. Ти идваш от Изтока, нали, Джо?

— Да, сър — тихо отвърна Ласитър.

Четиримата отново избухнаха в смях.

Роби Уилиамс насочи коня си към Шели и свойски я потупа по дясното бедро, като в същото време подвикна:

— Изчезвай вече, Джо! И това да ти е обица на ухото. Тук, на Запад, няма място за хора от твоя тип. Най-добре ще е, ако се върнеш отново там, откъдето си дошъл. Това е просто приятелски съвет.

— Ще го запомня, господин Уилиамс — скромно отвърна Ласитър и тръгна.

Когато застана между двамата от останалите трима бандити, той експлодира като барут. Отскочи нагоре като топка и се намери зад седлото на единия от негодниците. Един удар с юмрук — и младият мъж замаяно се строполи на земята. Дори не беше в състояние да извика.

Ласитър вече бе дръпнал рязко юздите и насочи коня към втория негодник. Той също излетя от седлото замаян.

— Иааа! — изрева Ласитър и се изправи върху седлото. Спусна се като стрела към третия ездач, в летеж го свали от коня и се приземи заедно с него. Два юмручни удара бяха достатъчни и този тип също бе зашеметен.

Не се наложи да се занимава с главатаря Роби Уилиамс. Той вече се бе запознал с Вълчицата. Шели го бе ударила с дръжката на револвера. Сега той лежеше пред нея на земята и стенеше жаловито.

— Какво ще правим с тях, Ласитър? — попита Шели. — Дали да не ги предадем на шерифа в най-близкия град?

Роби Уилиамс седна, като се държеше за главата. Тримата му приятели също седнаха, стенойки. Сега вече съвсем не изглеждаха така надути, както преди минути.

— Какво чувам? — изпъшка Роби Уилиамс. — Вие нарекохте приятеля си Ласитър, лейди? Правилно ли съм разбрал?

— Да, Роби.

— О, по дяволите! В такъв случай вие сте онези двамата, които търсят. Мадам, тогава вие трябва да сте Шели Уинтърс, господарката на ранчото „Уинтърс“. Дявол да го вземе! Защо не казахте веднага?

Шели го гледаше изпитателно.

— Какво щеше да промени това, Роби?

— Та ние сме на ваша страна, госпожице Уинтърс — увери я Роби Уилиамс. — Хората от нашата черга до един са на ваша страна, госпожице Уинтърс. Можете да ми вярвате. Откакто знаем, че проклетият съдия Прескот от Омаха ви преследва, ние сме с вас, мадам.

— Аз обаче не искам да имам нищо общо със скитници — остро отвърна тя. — Впрочем, откога знаете, че съдията Прескот преследва Ласитър и мен?

— Тази сутрин в Мърдоктаун със специална кола пристигнаха четирима маршали. Те веднага разгласиха, че търсят двама души: Шели Уинтърс и Ласитър. Четиримата маршали са част от огромен отряд, мобилизиран миналата нощ от съдията Прескот. Те разказаха за това в кръчмата. До всички селища, където двамата бегълци биха могли да достигнат, са изпратени бързи коли. Всички пътища към вашето ранчо, госпожице Уинтърс, се охраняват. Това куче, съдията Прескот, не жали средства за вашето залавяне.

— Защо куче?

— Защото е точно такъв — отвърна Роби Уилиамс. — Междувременно за това се разчу навсякъде. Той вече е пратил на бесилката някои бедни дяволи, такива, които при друг съдия биха се отървали вероятно с две-три години.

— Не думай!

— Да ме убият, ако не е вярно, Ласитър!

— Всичко е наред, Роби.

Междувременно и четиримата негодници гледаха някак почтително към Ласитър. Все още седяха на дъната на панталоните си. Не бяха се отърсили от шока в резултат на светкавичното нападение на Ласитър. Това беше нещо, което тепърва трябваше да си обяснят.

— Ние сме готови да ви предложим помощта си — каза след известно време Роби. — Израснали сме тук, в околността. Бихме могли да ви преведем по пътища, които друг едва ли познава.

— Не би било лошо! — спонтанно възкликна Ласитър. — Но защо искате да го направите?

— Защото мразим този съдия!

— И защо го мразите?

— Нали вече ви обясних.

— А, да! Защото се говори, че произнася несправедливи присъди. — Ласитър се усмихна снизходително.

Роби Уилиамс го погледна сърдито.

— Господин Ласитър! — каза той с приповдигнат тон. — Моите приятели и аз не сме светци. Но в този случай ви говоря истината.

Самата истина. Кълна се в живота на майка си! — Изведнъж очите му се навлажниха.

Ласитър приятелски сложи ръка на рамото му.

— Вие сигурно нямате от какво да се препитавате — каза Шели Уинтърс. — Вярно ли е? Или има друга причина да се отклоните от правия път?

Четиримата мрачно кимнаха.

— Бих могла да ви направя едно предложение — продължи Шели. — Да сключим двустранно споразумение. Какво ще кажете? Вие ще ми се закълнете, че никога вече няма да се забърквате в подобни каши. В замяна на това ще получите работа в моето ранчо. Естествено, при условие, че ни преведете по някои от онези тайни пътища, за които говорихте преди малко. Съгласни ли сте, момчета?

Четиримата се спогледаха с облекчение. Можеха най-после отново да се усмихнат.

— Разчитайте на нас, госпожице Уинтърс — обеща Роби. — Само че след всичко, което разказаха маршалите, няма да бъде никак лесно да успеем да се промъкнем на запад. Според думите им този съдия престъпник е прекарал истинска линия на смъртта през Небраска. Във всеки случай ще ни бъде доста трудно.

— Съдия престъпник ли каза? — попита Ласитър и сбърчи чело. — Човек трябва да бъде внимателен с подобни твърдения, момчето ми.

Роби Уилиамс сведе поглед.

— Може би е несправедливо от моя страна — каза той. — Но се носят дяволски много слухове, господин Ласитър. Аз нямам доказателства, но там трябва да се вършат много тъмни дела. Може би един ден вие сам ще се убедите.

— Нека да изчакаме — промърмори Ласитър.

Той знаеше, че историята с този съдия наистина беше едно от най-опасните неща, с които се бе занимавал през последните години.

7.

— Дяволът се е развилнял в Небраска — констатира полковник Карингтън, един от босовете на Бригада Седем. — И най-лошото е, че нищо не можем да направим. Сега преследват Ласитър и заради убийството на шерифа Ковънтри. Този проклет Прескот наистина е насъскал всички кучета. Събрал е всички престъпници, които е могъл да открие. И сега те до един преследват Ласитър.

— Той ще се справи — безстрастно отбеляза полковник Уоруик. Никога досега не бе защитавал Ласитър. — Какво чак толкова може да му се случи?

— Куп неприятности.

— Черен гологан не се губи. — Уоруик махна с ръка. — А ако...

Джордж Стивънсън го прекъсна:

— Знам какво искате да кажете, Уоруик. На вас ще ви е все едно, ако Ласитър загине.

Уоруик възбудено скочи:

— В края на краищата, има си работа с бандити! — избухна той. — А както научихме от последните шифровани телеграми, съвсем открито се противопоставя на един висш служител на закона, на един...

— Да, на един престъпник! — енергично го прекъсна полковник Стивънсън. — Или все още се съмнявате, че съдията Прескот е престъпник?

— Но той продължава да заема поста си, Джордж. А ние все още нямаме никакви доказателства срещу него.

Другите двама полковници кимнаха. Мълчаха, защото трябваше да се съгласят със своя колега.

Наистина, имаше подозрения срещу този съдия от Омаха, но все още нищо не беше доказано. А никой не можеше да осъди човек, срещу когото няма неоспорими доказателства за вината му.

— Сега можем единствено да чакаме — каза полковник Карингтън след продължителна мъчителна пауза.

— И да се надяваме, че Ласитър ще оцелее — добави полковник Стивънсън. — По мое мнение това е най-трудната му мисия, откакто работи за Бригада Седем.

— Наистина съм любопитен да разбера какво още ще предприеме Прескот — изсумтя полковник Уоруик. — Със сигурност ни очакват изненади.

* * *

Съдията Прескот седеше в една карета, пътуваща на юг — една от специалните карети, които беше предвидил за „Случая Ковънтри“.

До него седеше слаб мъж с руси мустаци, които се спускаха ниско под ъгълчетата на устата му. Хенри Уилсън — приемникът на Чарлз Адамс. Прескот го беше посветил във всичко. Той беше най-добрият приятел на Чарлз, но допреди два дена не беше и подозирал за тайната на двамата братя.

Прескот нямаше друг избор, освен да му разкаже всичко. В началото Уилсън беше като ударен от гръм, но вече се бе съвзел от шока.

Прескот можеше да бъде повече от доволен от този мъж, който беше изпълнен единствено с мрачни мисли за отмъщение.

Точно такива хора бяха нужни на Прескот. Защото и той самият се вълнуваше единствено от мисълта да осъществи плана си за отмъщение.

Хенри Уилсън беше около трийсетгодишен. Прескот знаеше доста неща за него. Например това, че на съвестта му тежаха най-малко пет убийства. Най-малко пет! Вероятно бяха повече. Всичко това му беше известно от разказите на брат му Чарлз, който сега, за съжаление, беше мъртъв. Това беше ужасно неприятно.

Съдията престъпник се чувстваше все по-притеснен.

Този проклет Ласитър! И Вълчицата! Беше проявила верен усет, избирайки Ласитър за свой партньор. Проклетата кучка! Дали не се беше съюзила със самия Сатана?

Оцелелите от последната престрелка се кълняха, че Шели Уинтърс собственоръчно е застреляла боса Чарлз Адамс.

Прескот все още не можеше да го повярва напълно. Беше убеден, че Ласитър също има пръст в тази работа.

Този проклет Ласитър! Всички неприятности започнаха, откакто той се бе появил. Най-напред — във влака. По-късно — на Франклин стрийт. След това — в затвора и най-накрая — край потока в Небраска.

Възможно ли беше на човек толкова много да не му върви? Мнимият съдия непрекъснато си задаваше този въпрос.

Той отново погледна към Хенри Уилсън. Русият мъж седеше със затворени очи на седалката срещу него. Беше заспал или бе потънал в мислите си.

Прескот тайно му се възхищаваше, но си казваше, че не трябва да го показва. Уилсън беше от хората, на които, ако покажеш пръст, хващаха цялата ръка. Но вероятно беше един от малцината мъже, които можеха да се мерят с такъв вълк като Ласитър. Прескот беше убеден в това. Неговият брат му беше разказвал много за Уилсън. Той беше от хората, които не говорят много, но за сметка на това действат, когато се наложи.

Уилсън отвори очи. Бяха някак страховито леденосини. В тях нямаше и следа от чувства. Това бяха очи на убиец.

— Аз премислих всичко още веднъж, сър — каза той с онзи невъзмутим тон, който в началото на познанството им Прескот бе взел за надменност. — Привечер ще пристигнем в Сиуърд. Оттам до ранчото „Уинтърс“ са трийсет мили. Ако нашите хора не са го заловили преди това, ще го пипнем.

Прескот неволно сбърчи чело:

— Него ли? Само за Ласитър ли говориш, Уилсън? Искам ги и двамата. Него и жената!

— Тя не е важна, сър — невъзмутимо отвърна Уилсън. — Нашият истински враг е Ласитър. Щом си разчистим сметките с него, жената няма да ни създава неприятности.

— Тя уби брат ми!

— Вашият брат не е бил достатъчно предпазлив, сър. На мен това не би ми се случило. В подобна ситуация човек не трябва да обръща внимание на женската красота.

Очите на Прескот започнаха опасно да припламват:

— Да не искаш да опетниш паметта на един покойник, Уилсън?

— Не, сър — тихо каза той. — Аз само твърдах, че това не би се случило с мен. Също както твърдя, че скоро Ласитър ще бъде мъртъв... — Погледът му стана още по-студен. Уилсън се наведе напред. — Какво ще стане по-нататък, сър?

Ледени тръпки полазиха Прескот. Този човек започваше да му се струва все по-зловещ. Какво ли беше намислил?

— Как да разбирам този въпрос?

— Вие нямате други роднини, сър. — Уилсън се усмихна: — Бих искал да заема мястото на Чарлз.

Прескот преглътна няколко пъти.

— И как си представяш това, Уилсън?

— Искам да имам това, което трябваше да получи Чарлз — отвърна Уилсън. — Вълчицата ми е съвсем по вкуса. И ранчото, разбира се. И всичко останало, което още искате от нея, сър.

Този тип ставаше дяволски нахален. Прескот затвори очи: трябваше да се примири. В сегашния момент Уилсън беше най-ценният му човек. Ако се скараше сериозно с него, той би могъл да го изостави. Толкова бързо нямаше да може да намери друг като него, а вероятно нямаше да може да открие някой, който да е дори наполовина толкова добър.

Трябваше да бъде изключително предпазлив.

— Разбирам, Уилсън — каза той. — Ще се съглася с всичките ти условия. Само че първо ще трябва да убиеш Ласитър. Ще се справиш ли?

— Ще имам ли пълна свобода на действие, сър?

— Защо питаш?

— Защото бих искал да свърша всичко съвсем сам, сър. Това е работа, на която никой не трябва да ми пречи. Само така ще мога да пипна Ласитър.

— Говориш така, като че ли го познаваш.

— Познавам го, сър.

— Защо ми го казваш чак сега?

— Бях казал за това на брат ви, сър, но той само ми се изсмя. Беше твърдо убеден, че ще може да ликвидира Ласитър съвсем сам.

Мнимият съдия седеше като вкаменен. Гледаше в ледените очи на убиеца и му се струваше, че в тях чете нещо съвсем определено.

— Разкажи ми всичко, Уилсън! — подкани го с прегракнал глас след известно време. — Кой е в действителност Ласитър? Възможно ли е да е човек на правителството?

Уилсън с усмивка поклати глава:

— Не, сър. Със сигурност не е човек на закона. Обаче е фанатик — ако мога така да се изразя, фанатик на тема справедливост. Слушал съм различни истории за него. Ако някъде, все едно къде, някакъв човек е изпаднал в беда и Ласитър разбере, той, без да се замисли, се излага на най-големи опасности само за да го спаси. Сега си е поставил за задача да помогне на Вълчицата. Беше голяма грешка да бъде дразнен излишно. Казах това и на вашия брат, сър. Човек като Ласитър не трябва да бъде дразнен излишно. Тогава той се превръща в тигър. Посъветвах Чарлз просто да го остави на мира, но той ми се изсмя. Смяташе, че по всяко време би могъл да се справи с такъв тип. Има само една възможност да премахнем Ласитър от пътя си.

Прескот заинтригувано се наведе напред:

— Казвай, Уилсън! — възкликна той.

Уилсън се ухили:

— Имам ли пълна свобода на действие, сър!

— Всичко, което поискаш, Уилсън.

— Тогава ми дайте пет хиляди долара, сър.

— Да не си се побъркал? За какво са ти толкова пари?

— За да убия Ласитър.

— И как смяташ да го направиш? Каква връзка има това с парите? Трябва да ми обясниш по-подробно.

Уилсън се надигна от мястото си и се наведе през прозорчето на вратата. На висок глас подвижна на кочияша да спре. Почти веднага каретата спря.

— Ако сте готов да ми дадете парите, ще ви разкрия моя план — каза Уилсън. — Но тогава пътищата ни ще трябва да се разделят. Това, което имам намерение да направя, е свързано със смъртни опасности, но е единствената възможност да бъде убит Ласитър. Ще се съгласите ли с моето предложение, сър? Или може би предпочитате този ангел на смъртта — Ласитър — да продължи да диша във врата ви?

Мнимият съдия за известно време потъна в мълчание. После замислено кимна:

— Всичко е наред, Уилсън. Ще ти дам парите. Разкрий ми плана си! Изгарям от нетърпение да го чуя.

В началото беше скептично настроен. И не го криеше. Но постепенно лицето му все повече се проясняваше. Най-накрая се засмя и потупа Уилсън по рамото.

— Имаш право! — извика. — Това наистина е единствената възможност да бъде ликвидиран такъв дявол!

8.

Минавайки по множество тайни пътеки, най-после успяха да стигнат до земите на ранчото. Влязоха невредими и в самото ранчо, благодарение на изключителната помощ на четиримата нехранимайковци, които в началото бяха взели за бандити.

Белокосият старши работник Ричард Карсън поздрави Шели Уинтърс с ръкостискане. Ласитър и останалите удостои само с бегло кимване и небрежно подхвърлено „Здрасти!“.

— Тази сутрин тук бяха шестима маршали, Шели — съобщи той. — Казах им да вървят по дяволите, което и направиха. Изглежда не бяха напълно наясно с правата си, иначе със сигурност щяха да останат.

— Те не са били истински маршали — каза Шели. — Не ти ли казаха, че съм убийца, Ричард?

Старши работникът кимна с безизразно лице:

— Междувременно чух някаква история, Шели, но със сигурност не тази, която отговаря на истината. Разкажи ми какво се случи в действителност.

Шели накратко разказа всичко.

Старши работникът гневно изръмжа:

— И аз така си го представях! Във всеки случай — нещо подобно. Още от първия миг ми беше ясно, че е невъзможно ти да си извършила убийство. Въпреки всичко сега си преследвана от закона. Естествено, можеш да забравиш за тези преоблечени маршали, изпратени от Прескот. Но се обзалагам, че скоро тук ще дойдат истински маршали, за да арестуват теб и Ласитър. Трябва спешно да измислим нещо за този случай. Какво мислиш, Ласитър?

Той обърна поглед към едрия мъж, който му отвърна невъзмутимо:

— Мисля, че Шели и аз би трябвало най-напред да се наспим. Ако пак пристигнат някакви служители на закона, трябва само да им кажеш, че не сме тук. Момчетата ще трябва да се върнат обратно, за да

вземат заповед за обиск. Това ще им отнеме известно време. До Текумзе са двайсет мили, както Шели ми каза преди малко. А докато съдията издаде такава заповед за обиск, също ще мине време. Така че засега няма за какво толкова да се притесняваме.

Шели гръмко се засмя:

— Ти винаги имаш страхотни идеи, Ласитър — извика тя. — А и аз също съм уморена. Скоро ще се стъмни. Обаче най-напред ще създадем работа на нашата Амалия.

Настъпи всеобщо оживление. Шели помоли старши работника да настани четиримата скитници в помещението за въглища. После заедно с Ласитър влезе в къщата — голяма каменна сграда с много стаи. Готвачката Амалия, дебела мулатка с кръгли очи, поднесе пържолки с гарнитура от фасул и пържени картофи. Яденето беше превъзходно.

Ласитър се чувстваше като у дома си.

— Харесва ли ти тук? — усмихнато попита Шели.

— Като в рая, Шели.

— Тепърва ще се намериш в рая, скъпи.

И това се случи час по-късно. Лежаха в огромно меко легло в спалнята на Шели.

Сега за пръв път Шели можа истински да докаже качествата си на любовница.

Ласитър също трябваше доста да се постарее.

От дълго време не беше срещал подобна ненаситност. Сега отново можеше истински да се наслади на удоволствието от любовта.

Когато си почиваха, пийваха по нещо или просто лежаха един до друг, без да говорят.

Някъде към полунощ отвън отекнаха изстрели.

Ласитър и Шели скочиха към прозореца.

В двора на ранчото стояха около двайсетина ездачи. На гърдите им проблясваха месингови звезди. Всичко беше обгърнато от лунна светлина. Гледката беше някак призрачна.

— В името на закона! — извика един от ездачите. — Дошли сме, за да арестуваме Шели Уинтърс и Ласитър.

От мрака наоколо се появиха фигури на хора.

— Госпожица Уинтърс замина за Омаха — извика старши работникът. — Още не се е върнала.

— Има достатъчно доказателства, че тя се намира в ранчото — извика предводителят на отряда. — Свидетелски показания.

— Лъжливи свидетелски показания — с мечешко спокойствие отвърна старши работникът Ричард Карсън. — Кой идиот твърди подобно нещо?

— Не ставайте дързък, господине! — изрева маршалът. — Сега ще претърсим всичко. До последната дупка.

Старши работникът ядосано се изсмя:

— Имате ли заповед за обиск, маршале?

Изглежда, беше истински маршал, защото остана слисан. По всичко личеше, че не е очаквал подобна реакция от страна на старши работника.

— Откъде ви дойде това наум, човече?

— Кое?

— За заповедта за обиск.

— Ами чел съм някои книги — съвършено сериозно отговори Ричард Карсън. — Преди години дори съм следвал известно време и все нещо ми е останало в главата. Да, така е, маршале. Сега, за съжаление, трябва да ви помоля да изчезнете заедно с отряда си. В противен случай бихме могли да сметнем идването ви за нарушаване спокойствието на дома и да използваме оръжията си.

Маршалът изруга. После обърна коня и потегли, вън от себе си от ярост. Останалите го последваха. Дворът на ранчото отново утихна.

— Този маршал беше истински — тихо каза Ласитър на Шели, която се сгуши в прегръдките му. — Както вероятно още един или двама, но останалите сигурно са получили звездите си от Прескот.

— Ти се оказа прав в предположението си — каза Шели. — Съветът, който даде на нашия старши работник, беше добър. Изглежда наистина намиращ изход от всичко. Продължавам да си мисля, че си имаш работа със закона.

— Какво говориш!

— Защо непрекъснато се опитваш да ме заблудиш?

Той я притисна към себе си и я целуна.

— Добре тогава — с усмивка каза той, — щом толкова настояваш, ще ти призная всичко. С настоящите думи потвърждавам, че аз съм известният щатски маршал Ласитър. Доволна ли си, лейди?

Тя се засмя, прегърна го и се притисна към него с неукротима страст.

Двамата бяха все още голи, но изобщо не мислеха за това, че силуетите им се виждат ясно през пердетата.

С малко фантазия стоящите на двора доста добре можеха да си представят какво става там горе и повечето наистина сезираха с жадни очи в прозореца.

Е, в края на краищата, двамата не правеха нищо лошо. В цялото голямо ранчо нямаше човек, който да ги укори.

Но само на около двеста крачки разстояние от сградите в ранчото дебнеше мъж с пушка, на цевта на която беше монтиран оптически мерник.

Този мъж имаше рядка руса коса и руси мустаци, а името му беше Хенри Уилсън.

Беше разбрал, че има само една-единствена възможност да убие Ласитър. С куршум от засада.

* * *

Хенри Уилсън се прицели внимателно. Беше съвършено хладнокръвен и не изпитваше никакви угризения, че се цели в човек. За него това нямаше никакво значение. Би бил също толкова безчувствен, ако се целеше по дивеч.

— Вълк и Вълчица — изръмжа той на себе си. — Но трябва да премахна само Вълка. Вълчицата трябва да остане. За мен...

После той сви показалеца си.

Видя как по-високата фигура се олюля и после описа дъга. Ласитър бе улучен.

Уилсън се ухили и избяга. Конят му стоеше на около сто крачки. Мъжът се метна на седлото и изчезна в тъмнината, изпълнен с чувство на диво задоволство. Беше сигурен, че съвсем скоро ще получи желаното.

Досегашният му бос, Чарлз Адамс, го беше посветил в плановете си за Шели Уинтърс. Хенри Уилсън щеше да превърне тези планове в действителност.

Вече знаеше какво ще трябва да направи. Беше премахнал най-голямата пречка по пътя си: Хенри Уилсън беше напълно сигурен, че този проклет кучи син Ласитър никога вече няма да отвори очи. А когато на сутринта дойде в ранчото „Уинтърс“, ще предложи услугите си на Шели Уинтърс. Револверът си. Опитът си.

Ще ѝ помогне да докаже невинността си по случая с убийството на шерифа Ковънтри, ще разобличи истинския виновник и ще го прати на бесилката.

Хенри Уилсън нямаше основания да се безпокои. Беше обмислил всичко до последната подробност. От гърдите му се надигна самодоволен смях.

И нито за миг не му минаваше през ум, че е възможно да не е улучил Ласитър смъртоносно.

* * *

А какво се бе случило? Едрият мъж лежеше на пода, а лицето му беше обляно с кръв. Шели бе коленичила до него и от време на време разтърсваше раменете му, но той не помръдваше.

Вратата се отвори и в спалнята се втурна старши работникът Ричард Карсън. След него нахълтаха и останалите мъже.

— Какво става с него? Мъртъв ли е? — загрижено попита Карсън.

Ласитър смигна с дясното око:

— Аз съм мъртъв, амиго! — прошепна той. — Организирайте погребение! Това е важно. Отпрати мъжете навън, Карсън!

Шели неволно нададе вик:

— Ласитър!

Той затвори очи.

— Аз съм мъртъв! — процеди през зъби. — Дявол да го вземе, нима не разбирате? Аз трябва да съм мъртъв!

Едва сега Шели проумя, както и старши работникът.

— Излезте навън! — извика той. — Ласитър е мъртъв. Няма какво повече да се направи. А сега ни оставете сами!

Той избута мъжете навън от стаята.

Ласитър прокара ръка по кървящото си слепоочие и изкриви лице в болезнена усмивка.

— Разминах се на косъм.

— И така може да се каже — прошепна Шели. — Наистина помислих, че си мъртъв, Ласитър.

— Така мислят и останалите — каза Ласитър. — И в това е големият ни шанс. Организирай тържествено погребение с всичко необходимо. Карсън, мисля, че на теб може да се разчита. Трябва ли да ви обяснявам повече? Сега ще започне да става горещо.

— Какво си намислил? — изръмжа Шели.

— Първо ме погребете! — ухили се Ласитър. — После ще видим!

9.

Макар и трудно, Хенри Уилсън успя да се промъкне през гъмжилото от маршали, които се бяха събрали в Сиуърд.

„Съдията“ Адам Прескот беше настанил така наречената си главна квартира в хотел „Кинг“. Въпреки името си, хотелът не беше по-добър от останалите хотели от същата категория.

Но съдията беше наел цял етаж стаи и се бе разпоредил да ги преустроят, те поне в известна степен да се чувства удобно. Той се намираше в стаята, която използваше като кабинет. Писалището беше на съдържателя на хотела, който не бе посмял да се противопостави, когато му го поискаха.

Прескот погледна изпитателно, когато Уилсън влезе в стаята.

— Имам добри новини, сър — с гордост заяви Уилсън. — Всичко премина по план. Този кучи син никога вече няма да ви създава неприятности.

Прескот се изправи зад писалището. Взе бутилка уиски и две чаши.

— Това трябва да се отпразнува, Уилсън. Заповядай, изпий едно по този случай. А после ще ми разкажеш всичко.

Крайно предпазлив, Уилсън отпи само една малка глътка. Големите му планове още не бяха осъществени. Не трябваше да допуска дори най-малка грешка. Най-напред искаше да приспи бдителността на съдията, за да подсигури тила си. После можеше съвсем спокойно да отиде в ранчото „Уинтърс“ и да предложи услугите си на Шели.

— Можеш ли да бъдеш напълно сигурен, че той е мъртъв? — попита Прескот, когато Уилсън свърши разказа си. — Наистина ли в това няма никакво съмнение?

— Абсолютно съм сигурен, сър — увери го Уилсън. — Никога досега не съм пропускал целта, сър.

Прескот кимна със задоволство.

— В такъв случай скоро пак ще трябва да тръгнеш на път, Уилсън — каза той. — Или може би не искаш да се придържаш към първоначалния си план? Може би си намислил нещо друго?

— Не, не съм, сър. — Уилсън се усмихна. — Дойдох тук само защото исках да ви информирам за хода на събитията, сър.

Беше малко след полунощ. Прескот извади своя златен джобен часовник и отвори капачето му.

— Вземи си стая и най-напред се наспи добре — извика той. — Трябва да се появиш там едва утре вечер. В противен случай може да събудиш подозрение.

— Такова е и моето намерение, сър.

— Обаче трябва да потърсиш друг хотел — каза Прескот. — По-добре ще е, ако не те виждат близо до мен.

— И аз съм на същото мнение, сър — послушно каза Уилсън. — Тук има един бар с доста хубави момичета. Ще си избира някое от тях.

— Добре, забавлявай се — каза Прескот. — Но не се напивай. Може да се разприказваш.

— Ще се пазя, сър, можете да разчитате на мен. Но може би ще изпратите неколцина мъже да наблюдават ранчото. Така те биха могли да видят, когато погребват Ласитър, и ще се уверите напълно, че не съм ви заблудил, сър.

— Това е добра идея, Уилсън. Веднага ще изпратя няколко души. Но ти трябва най-после да изчезваш.

Уилсън се обърна към вратата, но после се спря още веднъж, когато вече държеше бравата.

— Впрочем, маршал Робъртс вече беше там с цял полицейски отряд, сър — каза той. — Старши работникът ги прати за зелен хайвер. Той поиска заповед за обиск и маршалът си замина. Още ли не се е появявал тук?

— Сигурно е потеглил към Линкълн — предположи съдията. — Бях му казал, че ще ме намери там.

— Изглежда е твърдоглаво магаре. — Уилсън се ухили. — Както ми се стори, той се придържа стриктно към инструкциите.

— Такива хора са ни необходими — каза Прескот. — Всичко трябва да изглежда така, като че ли аз действам съвсем легално. Ти си прав, този маршал е предан на закона до мозъка на костите си. Никога няма да се отклони даже и на милиметър от правия път. Сега със

сигурност е потеглил към Линкълн. Дотам обаче е значително подалече, отколкото от ранчото дотук. В Линкълн той и хората му ще трябва да направят почивка. Едва ли ще бъде тук преди утре по обяд. Но дотогава ти ще бъдеш при Шели Уинтърс. Любопитен съм да разбера дали тя ще приеме предложението ти да ѝ помогнеш.

— Аз съм напълно сигурен в това, сър — увери го Уилсън. — Фактът, че съм бил приятел на Ласитър, ще я впечатли. И тогава аз ще заема неговото място. Като отмъстител. Можете да разчитате на мен, сър.

— Само не се престаравай — предупреди го съдията.

— Не се тревожете, сър. Скоро ще чуете за мен.

Когато излезе навън, той се усмихна сатанински: щеше да се докара пред Шели Уинтърс и да спечели симпатията ѝ. Нито за миг не се съмняваше, че тя ще го приеме с отворени обятия. Вече беше обмислил с подробности историята, която да ѝ разкаже. Това щеше да бъде първото и последното поражение, което Прескот щеше да понесе в живота си. Без да подозира, сам беше затегнал примката около шията си.

Прескот нямаше да има възможност и да свидетелства срещу Хенри Уилсън. Престъпникът бе обмислил всичко съвсем точно. Или щеше да прати Прескот на бесилката, или щеше да го застреля — при самоотбрана, естествено, и в името на закона. След това щеше да представи нещата така, като че ли не е знаел за какъв престъпник работи. За съжаление, научил е истината прекалено късно и тогава не му е оставал никакъв друг избор...

Обзе го диво задоволство, когато влезе в бара, където щеше да прекара още няколко приятни часа до сутринта.

Вече го очакваха. Той уверено прекоси дългия салон и се насочи към отделените с дървени стени едно от друго сепарета в дъното, където гореше само приглушено осветление. Тук можеха да се настанят само специални посетители, които бяха в състояние да платят необходимата сума.

В тази част имаше най-много от симпатичните момичета на бар „Елефант“. Това беше атракция, за която се говореше в околността и която привличаше все повече нови посетители, готови да изминат немалко път, за да могат някъде под фалшиво име да изживеят пламенно любовно приключение.

Хенри Уилсън влезе в най-задното сепаре, което беше по-голямо от останалите и беше скрито от любопитни погледи.

Това беше специалното сепаре, за което човек трябваше да се бръкне по-дълбоко, ако искаше да го наеме за няколко часа или през цялата нощ. Освен всичко друго, тук се предлагаха само най-скъпите питиета и най-добрите ястия.

Вътре имаше трима мъже и три полуголи момичета. Мъжете изпитателно погледнаха към Уилсън, който посочи с палец към вратата.

— Тези кокошки да изчезнат — студено каза той. — След половин час можете да дойдете отново. И не забравяйте да ми доведете някоя от приятелките си. Тъкмо видях една дребна блондинка зад бара. Ще ми е точно по размера. Кажете ѝ да се приготви. Тази нощ ще бъде моя.

Момичетата изчезнаха светкавично.

Уилсън се отпусна в най-близкото кресло. Ухилено си наля уиски и отпи с наслада. Беше в рядко приповдигнато настроение. Отдавна не се беше чувствал така сигурен в победата си. Изглеждаше като човек, който е спечелил от лотарията. Всъщност изключителният му шанс бе дошъл съвсем неочаквано, и то само защото Чарлз Адамс се бе преселил в небитието.

— Всичко стана като по поръчка — заяви той. — Вие оставате в сянка, докато ви дам уречения знак. Прескот в никакъв случай не бива да научава, че работим заедно. Най-напред трябва Шели да захапе въдицата. Дотогава ще чакате.

— Какво стана с Ласитър? — попита Ашбърн. — Ликвидира ли го?

Уилсън го погледна заплашително.

— За този тъп въпрос би трябвало да ти фрасна един — изръмжа той. — Никога досега не съм вършил половинчати работи. Утре по обяд ще се появя в ранчото „Уинтърс“. А после ще изчакам развитието на събитията.

— Защо да не очистим Прескот още тази нощ? — лукаво попита мустакатият Търки. — Така няма да може да те издаде. Няма ли да бъде по-сигурно?

Уилсън го погледна още по-мрачно, отколкото Ашбърн преди малко.

— Ти си по-тъп и от Ашбърн! — изсъска той. — Трябва истински да разоблича Прескот. Не проумяваш ли? Аз съм един честен служител на закона, който не е знаел, че е бил превърнат в инструмент в ръцете на този съдия престъпник. Много е важно как ще изглеждам накрая в очите на хората. Вие, естествено, също ще спечелите от това. Ако обаче Прескот бъде убит сега, ще излезе мъченик. Не, амигос, трябва да го подмамня при Шели. И тогава ще го докарам дотам, че в нейно присъствие да направи самопризнания. Той ще свали маската си едва когато стигне до убеждението, че най-последно е принудил Вълчицата да падне на колене.

Тримата негодници мълчаха. По лицата им се четеше недоверчивост, но те предпочитаха да не я изразяват гласно. Уилсън можеше да стане много жесток, ако не споделяха мнението му.

Той им обясни в подробности какво трябва да свършат в най-скоро време.

Трите момичета се върнаха точно след половин час. Изглеждаха доста притеснени.

— Къде се бави малката блондинка? — попита Уилсън. — Не казах ли достатъчно ясно, че е моя за остатъка от нощта?

— Сали е възпрепятствана — каза боязливо червенокосата Сю. — Някой я е ангажирал преди теб, Хенри.

— И кой е този тип? — вън от себе си от гняв попита той.

— Някакъв непознат. — Тя сви рамене. — Не сме го виждали досега.

— Сам ли е?

— Така изглежда.

— Тогава иди при Сали и ѝ кажи, че искам да я видя тук след една минута.

— Вече ѝ казах, Хенри. Смятам, че и тя би дошла на драго сърце. Но непознатият не я пусна. Каза, че той е бил пръв и че Сали трябвало да се придържа към правилата.

Уилсън се изправи.

— Я да видим — изръмжа той. — Хайде, момчета! Ще трябва малко да го поразтрием.

— Но нали не трябва да привличаме погледите — напомни Ашбърн. — Смятам, че не е разумно да предизвикваме скандал, шефе.

— Хм, може и да си прав.

— Има достатъчно други момичета — намеси се Мери-Лу. — Дали да не доведе всички, които са свободни в момента?

— Няма нужда — раздразнено каза Уилсън. — Сам ще си избира някоя. Ще използвам случая и да огледам този непознат. Интересно що за тип е. — Той тръгна към вратата.

— Да дойда ли с теб, шефе? — раболепно попита Търки. — Ако се стигне до бой, бихме могли да прикриваме гърба ти.

— Съвсем не би било зле. — Уилсън се ухили. — Но изчакайте малко. Не трябва да го правим толкова явно.

После отиде в предната част на бара, който дори и сега, късно след полунощ, беше пълен. През гъстия тютюнев дим можеше да се вижда само на няколко метра наоколо. Едва когато Уилсън стигна до дългия бар, видя мъжа, който оживено разговаряше със Сали. Тя беше миловидно, крехко създание, което правеше впечатление със своята великолепна сламеноруса коса. Затова и Уилсън я бе забелязал още в първия момент. И ето че сега у него отново се надигна желанието непременно да я има — и никоя друга.

Освен това беше ужасно подражен. Суетата му не можеше да допусне някакъв свършено непознат тип да застане между него и желанията му. По дяволите, трябваше ли да изтърпи всичко това? Точно той!

Погледът му само бегло пробяга по непознатия. И това беше фатална грешка, защото иначе може би щеше да го познае.

Този мъж беше Ласитър.

Беше сменил градския си костюм с облекло на каубой, а на главата си носеше широкопола шапка, която скриваше засъхналата рана на слепоочието му.

Впрочем Уилсън никога досега не беше виждал лицето му отблизо. Познаваше го само от описанията на малцината мъже, които бяха имали възможност да го видят. Но във вихъра на последните събития никой не бе обръщал особено внимание на лицето на Ласитър. Винаги досега на първо място се бе говорило за един мъж в тъмен костюм. За Уилсън това също бе достатъчно, когато тръгна с намерението да го убие.

Ласитър оживено разговаряше със Сали. Беше се представил с името Том Браун, но това нямаше никакво значение за момичето. В

нейния занаят се държеше единствено на това — накрая клиентът да си плати.

А този висок мъж, който изглеждаше като обикновен каубой, изобщо не се скъпеше. Даже тайно ѝ беше дал десетачка, която отдавна беше изчезнала в дълбокото деколте на тънката рокля.

Срещу банкнотата Ласитър беше успял да научи доста неща за Хенри Уилсън и сега знаеше, че точно Уилсън е човекът, когото търси.

При първия оглед на следите беше получил възможно най-добрата помощ от работниците в ранчото „Уинтърс“. Сред тях имаше трима бивши следотърсачи от армията, един от които беше полуиндианец. Той беше човекът, който в последна сметка откри, че следите на коварния стрелец водят към Сиуърд.

Ласитър потегли заедно с десет ездачи. Тези мъже сега чакаха извън града. Беше настоял да уреди всичко сам и без излишен шум.

И ето че сега стоеше на крачка разстояние от човека, който за малко не го уби.

— Хей, Сали! — провикна се Уилсън. — Вече е крайно време да се погрижиш и за други посетители.

— Има достатъчно други момичета — предизвикателно отвърна тя. — Както виждаш, аз съм заета, господине.

— Въпреки това искам да дойдеш тук! — властно каза той.

С периферното си зрение Ласитър забеляза, че трима мъже се приближиха към бара, промъквайки се от различни страни през навалищата. Без съмнение, имаха съвсем определени намерения.

Останалите посетители все още не забелязваха нищо. Бяха заети със своите питиета, със своите разговори и със своите вицове. И естествено със своите момичета.

Уилсън пристъпи по-близо до Ласитър.

— Тук смърди — каза той и смръщи нос.

Ласитър продължи да се преструва, че се интересува единствено от Сали, сякаш не беше чул думите на Уилсън.

Ярост обзе Уилсън. Той блъсна Ласитър с рамо и с раздражение изръмжа:

— Я ми направи място, човече!

Ласитър бавно извърна глава:

— Искаш да се бием ли, човече? — провлачено попита той.

Видя как Уилсън се слица. В очите му започнаха да проблясват нервни пламъчета и се стегна. Погледна през рамото на Ласитър, който предусети, че зад гърба му хората на Уилсън се приближават все повече.

— Но аз те познавам отнякъде — процеди през зъби Уилсън. — Обзалагам се, че вече съм те виждал.

Ласитър се усмихна подигравателно.

— Това е напълно възможно, Уилсън — невъзмутимо каза той.

Дясната ръка на Уилсън се плъзна надолу към кобура.

— Знаеш името ми! Откъде?

— Може би от съобщения за издирване — каза Ласитър. — Във всеки случай сигурно е било в Канзас.

— Аз съм щатски маршал! — изсъска Уилсън. — Искаш ли да видиш значката ми? Както и моята легитимация?

— Които си получил от Прескот, нали?

Неочаквано дясната ръка на Уилсън посегна към колта. С невероятна бързина той извади револвера от кобура.

Но Ласитър го беше предвидил. Юмрукът му спря в брадичката на Уилсън. Престъпникът се изправи на палци и обърна очи. Политна назад и във вцепенението си изстреля два куршума напосоки.

Момичетата зад бара изпищяха пронизително и се наведоха.

Двата куршума улучиха огледалната етажерка с многото бутилки. Стъклата се пръснаха с дрънчене, бутилките нападаха и се изпочупиха.

Отзад хората на Уилсън с рев се нахвърлиха върху Ласитър. Той се извъртя светкавично и юмруците му заработиха като чукове.

Тримата негодници се бранеха ожесточено, но въпреки това Ласитър набързо се разправи с тях. Трябваше да свърши още преди замаяният Уилсън да е дошъл на себе си.

Тримата спътници на Уилсън се строполиха на пода почти едновременно. Ласитър се обърна и изби с крак револвера от ръката на Уилсън, който тъкмо се канеше отново да стреля.

Негодникът почти изквича от болка. Ласитър го сграбчи, повдигна го и в следващия миг юмрукът му отново се стовари върху брадичката на Уилсън.

Негодникът се отпусна и Ласитър го преметна през рамото си като чувал с картофи. Държеше, готов за стрелба, своя „Ремингтън“.

— Ще взема Уилсън със себе си. — Гласът му проряза възцарилата се тишина. — В случай, че тук има негови приятели, които имат намерение да се опитат да ме нападнат — ще го застрелям на място!

Отстъпвайки назад, той стигна до изхода. Всички останаха по местата си като вкаменени.

В този момент хората на Уилсън се свестиха. Ругаейки, те извадиха револверите си.

С отчаяна решителност Ласитър откри огън и тримата отново се строполиха. С изкривени от болка лица, коленичиха пред барплота, притискайки раните си с ръце.

По страничната уличка край бара отекна тропот от копитата на дузина коне. Идваха ездачите от ранчото „Уинтърс“. Ласитър беше доволен. Досега всичко вървеше като по конец.

Ездачите, начело със старши работника Ричард Карсън, спряха конете си пред входа.

— Поздравете съдията Прескот от мен! Кажете му, че Ласитър е бил тук!

Две секунди по-късно силно зашеметеният Уилсън лежеше по корем върху едно седло, а Ласитър се бе метнал на гърба на своя кон, който ездачите бяха довели.

Потеглиха отново по страничната уличка и не след дълго градът остана зад тях.

— Можехме да го пипнем и по-лесно — засмя се старши работникът. — Не беше необходимо да се излагаш на такава опасност, Ласитър.

— Сега поне фронтите са очертани — отвърна Ласитър. — Обзалагам се, че това здравата ще изплаши „чистия“ съдия. А освен това сега няма защо да инсценираме погребението, както предвиждахме да направим за заблуда на бандитите.

— Ще има да съжалявате! — изкрещя Уилсън. — Съдията ще нападне така, както отдавна трябваше да нападне. Това, което вършите, е открит бунт срещу държавната власт. Прескот ще поиска съдействие и от армията, ако се наложи. Ще има да се проклинате! Направихте голяма грешка!

— Големите грешки вече са направени от Прескот — с леден тон отвърна Ласитър. — Не е трябвало да ти дава маршалска значка,

защото е знаел, че те издирват за убийства в няколко щата, Уилсън.

— Той не знаеше нищо за това.

— Разбира се, че е знаел — каза Ласитър. — А ние междуременно научихме още повече. Как мислиш, какво ще се случи, ако бъде претърсена къщата му в Омаха? Сигурен съм, че тогава ще се намерят последните доказателства, че той е босът на бандата на Пумата.

Копитата на конете трополяха в нощта. С енергично темпо групата се приближаваше към ранчото „Уинтърс“ на юг.

— Нищо няма да намерите! — извика Уилсън. — Нима смяташ Прескот за такъв глупак, Ласитър?

— В скоро време той ще предприеме открита война — отвърна Ласитър. — И това ще бъде последната му голяма грешка.

Уилсън се усмихна горчиво.

— Ще видим, Ласитър — промърмори той сякаш на себе си. — Прескот ще прати всички ви в ада.

10.

На сутринта Адам Дейвид Прескот изглеждаше състарен с години. Цяла нощ не бе затварял очи. Когато получи съобщението за смелото нападение на Ласитър, едва не изпадна в пристъп на ярост. Но като съдия трябваше да запази самообладание. Никой не трябваше да се усъмни, че се е поддал на личните си чувства.

Единственият човек, на когото се бе доверил, беше в ръцете на Ласитър. Не искаше да мисли какво би станало, ако проговореше. Всичките му усилия щяха да отидат по дяволите.

Прескот изпаднаше в ужас от тази мисъл.

Искаше му се да сложи край на всичко и да изчезне.

Или да се престори на болен и да предостави случая на друг съдия?

После да подреди личните си дела, да се оттегли от поста „по здравословни причини“ и да се откаже от по-нататъшна кариера. Притежаваше достатъчно пари. Оставаше само проблемът с Уилсън. Той беше единственият човек, който знаеше тайната на Прескот.

Ами Ласитър? Ами Вълчицата Шели Уинтърс?

Какво знаеха тези двамата?

Прескот почти обезумяваше от неизвестността.

А Уилсън със сигурност щеше да си развърже езика, ако разбере, че Прескот малодушно е напуснал потъващия кораб.

Нямаше избор. Трябваше да продължи играта. А това означаваше да нападне с изключителна жестокост. Едва когато всички свидетели бъдат мъртви, би могъл отново да намери спокойствие.

Той заповяда да се извикат мъжете, на които бе раздал маршалски значки. Бяха трийсет. Прескот държа реч, която въодушеви всички.

Никой нямаше представа що за човек беше съдията Прескот в действителност. Бяха смятали Чарлз Адамс за главатар на бандата на Пумата и знаеха, че след смъртта му неговият приятел Хенри Уилсън беше заел мястото му. Той им беше казал, че сега пред тях стои

единствената задача да ликвидират сатаната на име Ласитър. Когато приключат с него, ще си поделят парите, които бяха плякосали досега. Всеки щеше да получи доста тлъст дял от плячката.

Уилсън беше казал, че това ще стане в името на закона — защото съдията Прескот е на тяхна страна — този глупак, който ги закриля, без да подозира нищо.

Бандитите смятаха, че съдията също така не знае, че Уилсън е новият главатар на бандата на Пумата, и си мислеха, че Уилсън е единственият човек, на когото е известно скривалището, в което бе плячката. Единственият, който би могъл да поделит помежду им чувалите с долари.

Ако Уилсън умреше, всичко щеше да бъде изгубено.

Така че трябваше да направят всичко възможно, за да го спасят.

Мъжете бяха дълбоко впечатлени, когато съдията Прескот извика:

— И сега този сатана Ласитър с брутално насилие разруши мирния ни живот. Той е негодникът, който от самото начало искаше да забогатее по нечестен начин. На Франклин стрийт той застреля мъжете, които се опитаха да му потърсят сметка за дръзкото нападение на железницата, а после пречука почтения шериф Ковънтри, който бе попаднал на следите му. Поради никому неизвестни причини новата господарка на ранчото „Уинтърс“ му помогна и го подслони. Никой от нас не знае каква е причината за странното поведение на госпожица Уинтърс, но предполагам, че Ласитър я изнудва по някакъв начин. Това обаче са само предположения. Единствено сигурен е фактът, че Ласитър е най-големият от всички престъпници, които някога са всявали страх по тези земи. Той е човекът, на когото трябва да се потърси сметка. И затова настоятелно ви призовавам да не стреляте по госпожица Шели, каквото и да се случи. По мое мнение тя не е престъпница, а една невинна жертва, на която ние с всички сили трябва да се опитаме да помогнем.

Надигнаха се одобрителни възгласи. Дори шерифът Джон Мейсън беше развълнуван от този пламенен апел. Той излезе напред и стисна ръката на съдията.

— Благодаря ви, господин Прескот! — гласът му отекна наоколо. — Вие правилно сте преценили ситуацията. Смея да твърдя това, тъй като нашият град граничи непосредствено с областта на ранчото

„Уинтърс“ и тъй като аз самият познавах много добре бащата на Шели. Затова аз също съм сигурен, че този сатана Ласитър изнудва горката Шели. Сега всички ние трябва да обкръжим ранчото, да заловим Ласитър и да го изправим пред съда, за да могат да излязат на бял свят всичките му престъпления. Аз ще се присъединя към вас, когато потеглите с маршалите си, господин Прескот. И съм сигурен, че още много мъже от нашия град ще бъдат готови да се присъединят. Чухте ли думите ми, мъже от Сиуърд?

Въодушевени викове се надигнаха в утринта. Междувременно пред хотела се бяха струпали много любопитни.

Някои мъже вече се втурнаха да вземат конете и оръжията си.

Когато след половин час потеглиха на юг, отрядът наброяваше около шестдесет души. А съдията и шерифът яздеха начело.

Съдията Прескот се чувстваше притеснен. Беше свързано не само с преумората му. Непрекъснато си мислеше за това, че в един момент този доблестен шериф би могъл да обърка непоправимо сметките му.

Вече беше изпратил съобщение на губернатора. В него Прескот молеше за подкрепа от доброволните отряди, а в случай на нужда — и от армията.

Но той се надяваше, че ще успее да се справи само с помощта на хората си. Беше уверен, че ще му се удаде така да предизвика Шели и Ласитър, че да не им остане никакъв друг избор, освен да се защитават с всички сили и изключително ожесточение. Щеше да се разрази безпощадна битка, която нищо нямаше да може да спре.

А когато Вълкът и Вълчицата бъдат убити, за съдията Адам Дейвид Прескот нямаше да съществуват никакви притеснения.

Оставаше само Уилсън.

Този проклет глупак!

Как можеше в такава ситуация да се поддаде на инстинктите си! Това беше проява на лекомислие.

За съдията беше ясно, че ще трябва да се раздели с Уилсън, щом веднъж цялата история приключи. Един куршум щеше да сложи точка на всичко.

Но може би и другият му план щеше да успее.

Прескот беше изпратил напред шестима мъже. Шестима души, за които знаеше, че винаги са били безусловно предани на брат му

Чарлз, а по-късно и на Хенри Уилсън. Настойчиво им беше внушил, че пътуват с изключително важна тайна мисия, за която никой, освен тях, не трябва да научава.

Това бяха шест изключително опитни момчета. Но и те също нямаха никаква представа кой всъщност е съдията.

По такъв начин събитията поеха по начертания от съдбата път. Животът на Ласитър и Шели Уинтърс висеше на косъм.

11.

След обяда Ласитър се оттегли заедно с Шели в стаята ѝ на горния етаж. Стаята, в която за малко не стана жертва на коварния опит за убийство.

Двамата искаха най-после да се насладят на това, което бяха пропуснали през миналата нощ.

Лежах на широкото легло. Отвън беше горещо и тихо. През завесите проникваше слаба слънчева светлина.

Шели се притисна към Ласитър.

— Не можеш да си представиш колко те обичам — прошепна тя и замечтано се загледа в тавана. — Не съм предполагала, че ще стане така, когато за пръв път те видях на Франклин стрийт, макар да прозрях, че като боец ти си човекът, когото търсех. Но нямах никакво намерение да се влюбвам в теб.

Ласитър беше сложил лявата си ръка на рамото на Шели. С връхчетата на пръстите на дясната галеше гърдите ѝ. Всичко в нея излъчваше пламенна възбуда.

— Да, как понякога си играе съдбата — усмихна се той. — Сега съм любопитен как ще реагира Прескот. Ако наистина се осмели открито да тръгне срещу нас, би могло отново да ни стане тежко.

— Не се притеснявай, скъпи — каза тя. — Тук в ранчото имаме почти петдесет души, които до един умеят да воюват. А от ливадите насам също идват още хора. Впрочем, мнимият съдия трябва да предполага, че Уилсън е признал всичко.

— Но Уилсън не е признал.

— Съдията не знае за това.

— Той е опитен, Шели. Доказвал го е достатъчно често. Повярвай ми, сега трябва да очакваме най-лошото.

Тя се хвърли върху него и го зацелува с неудържима страст. Тялото ѝ като че ли искаше да се слее с неговото.

— Аз се чувствам напълно сигурна — усмихнато каза тя. — Откакто ти си при мен, имам чувството, че повече нищо не може да ми

се случи.

Те се любеха вече за трети път този следобед и се наслаждаваха изцяло на удоволствието.

Ласитър си помисли, че ще е най-добре, ако засега не отваря дума за съдията Прескот. Не искаше излишно да тревожи Шели. Но в действителност имаше мъчителното чувство, че ще ги сполетят още неприятности. Представи си доста точно как би постъпил на мястото на съдията престъпник.

Но докато навън беше светло, едва ли би могло да им се случи нещо. Едва когато паднеше нощта, можеше отново да стане опасно — така поне мислеше той.

Но това беше голяма заблуда.

Неочаквано вън на двора се чува гласове.

— Те идват! Съдията от Омаха с голям отряд!

Ласитър скочи и отвори прозореца. Стоеше там гол до кръста, но това нямаше никакво значение, защото мъжете на двора, така или иначе, знаеха какви са отношенията му с господарката им.

Шели трескаво облече първата попаднала ѝ рокля.

— Колко са, Ричард? — викна Ласитър към белокосия старши работник. — Ще можем ли да издържим?

— Ще можем — отвърна Ричард Карсън. — Но нали беше казал, че не искаш да се стига до голяма битка, Ласитър? Нали искахме по възможност да избегнем кръвопролитие?

— Но няма и да бягаме! — Това бяха думи на Шели, която тъкмо бе пристъпила до Ласитър. — Прескот е решил на всяка цена да се справи с нас. Той е бандит. Вече го знаем със сигурност — добави тя.

— Само че кой ще ни повярва, Шели? — извика старши работникът.

— Шерифът Мейсън го придружава — обади се друг мъж. — Всички знаем, че той е честен човек. Би трябвало да го привлечем на наша страна, да го убедим.

— Предложението ти е добро, Бил Ейвъри — извика Шели. — Ще преговаряме и по този начин ще поставим Прескот натясно. Помислете за това, момчета. Ще победим съдията със собственото му оръжие. Но бихме могли да успеем единствено, ако убедим шерифа.

От далечината се чу тропот на копита.

Ласитър и Шели махнаха на мъжете на двора и се скриха от прозореца. Ласитър отиде до закачалката и посегна да вземе дрехите си, когато чу тихия, но ужасен писък на Шели.

Бавно се обърна. Един поглед му беше достатъчен, за да оцени положението.

Даже и да имаше оръжие, би било безполезно да опитва каквото и да е.

Мъжете, които бяха проникнали в стаята, владееха положението. Бяха шестима.

Ставаше дума за отряда на смъртта, изпратен от Прескот преди големия отряд.

Долу, на двора, никой нямаше ни най-малка представа за това, което ставаше на горния етаж на къщата.

Четирима мъже наобиколиха Ласитър и всеки опря дулото на револвер в тялото му и това му отне всяка възможност за съпротива.

— Предлагам ви сделка — каза единия от мъжете. — Няма да ви се случи абсолютно нищо, ако бъдете разумни.

Двама от негодниците започнаха да връзват Шели. Правеха го по начин, който изобщо не се нравеше на Ласитър, но не можеше да й помогне с нищо. Те просто я хвърлиха на пода и я овързаха като пакет.

Всичко това стана само за няколко секунди.

Тропотът от копитата на шейсет коня отекваше все по-близо.

— Аз съм Ейбъл Мортън — каза мъжът, който малко преди това беше говорил за сделка. — За да знаеш с кого си имаш работа, Ласитър. Бихме могли да се споразумеем. При условие, че вие двамата сте съгласни за работите заедно с нас. Сега можеш да се облечеш, Ласитър. Но внимавай! При първото подозрително движение ще получиш куршум.

— Добре де. Само не се горещи.

Без паника едрият мъж започна да се облича. Отвън, на двора, ездачите от внушителния отряд спряха конете си. Риенето на копита и цвиленето създаваха неповторим акустичен хаос. Тук, горе, шумът беше такъв, сякаш беше пристигнала армия от варвари.

— И какво искате, Мортън? — попита Ласитър. — Ние сме в ръцете ви. Защо не отидеш до прозореца и не съобщиш на съдията, че сте ни заловили?

Ейбъл Мортън се ухили под мерните мустаци, които напълно скриваха устните му.

— Нямам нищо общо със закона — каза той. — А още по-малко — с този съдия Прескот. Не знам що за човек е всъщност, но той не ми харесва. Затова си помислих, че не би било толкова лошо, ако се споразумеем помежду си.

— В такъв случай първо развържете Шели! — настоя Ласитър.

Ейбъл Мортън поклати глава:

— Госпожицата остава наша заложница — с леден тон каза той. — В края на краищата, трябва да разполагаме с нея, докато се стигне до решение.

Ласитър започваше да разбира.

— За какво говориш, Мортън?

— А ти за какво си мислиш, Ласитър?

— Пари?

— Много пари, Ласитър. Не само тези, които може да ни предложи твоята Вълчица. Искаме най-после да пипнем съкровището, което сме плякосали за цялото това време. По-голямата част от парите се намира в някакво скривалище. — Той пристъпи още по-близо към Ласитър и го погледна изпитателно. — Според мен Уилсън е човекът, който знае най-много. Затова сега искам някой от вас двамата да го доведе.

Отвън се чу твърд глас:

— Тук е съдията Прескот от Омаха. Ласитър, знам, че се намирате в тази къща! Покажете се и пуснете Шели Уинтърс да излезе! За мен вече няма никакво съмнение, че госпожица Шели Уинтърс е изнудвана от вас.

Ейбъл Мортън бутна Ласитър с дулото на револвера си.

— Настоявай за отсрочка, Ласитър! Покажи се на прозореца и говори с него! Давам ти само няколко минути! След това ние двамата ще продължим да преговаряме. Всичко ще стане съвсем бързо. Не трябва да губим никакво време. Става въпрос за главите ни. Ти със сигурност вече отдавна си го проумял.

— Да, така е — каза Ласитър и пристъпи към прозореца.

На двора имаше повече от сто души. Едните бяха от ранчото „Уинтърс“, другите — от въоръжения отряд.

Съдията Прескот и шерифът Джон Мейсън стояха един до друг. Ласитър никога досега не ги беше виждал, но веднага ги разпозна. Познаваше съдията по описания и реши, че този привидно благороден тип можеше да бъде само Адам Д. Прескот, което впрочем не беше трудно да се разбере, защото мъжът до него носеше шерифска звезда на якето си, така че трябваше да бъде шерифът на Сиуърд Джон Мейсън.

— Ето ме — каза Ласитър във внезапно настъпилата тишина. — Вие ли сте съдията Прескот от Омаха? — Той гледаше мъжа в очите.

— Да, аз съм! — извика Прескот и важно се изпъчи. — Ние пристигнахме тук с този отряд, за да ви арестуваме, Ласитър. Надявам се, ще се съгласите, че нямате вече никакъв шанс. Сигурен съм, че ще получите справедлива присъда.

— Да, трябва да се съглася с вас — някак развеселено каза Ласитър. — Само че трябва да се справя с още един проблем тук, горе. Искам да кажа, че трябва да се погрижа за Шели Уинтърс. А това в сегашното ми положение не е толкова лесно.

О, по дяволите, как да постигне още малко отсрочка!

Зад него бяха негодниците, които държаха Шели в плен.

А на двора — този съдия престъпник, който иска да го отведе на бесилката.

— Какво положение имате предвид? — попита Прескот.

В този момент на Ласитър му хрумна спасителното решение.

— Всъщност става дума за нещо доста просто, господин Прескот — каза той. — Но бих могъл да ви обясня подробно всичко само в разговор на четири очи. Имате ли нещо против да дойдете в къщата, господин съдия?

Прескот беше видимо объркан.

Същото можеше да се каже и за бандитите, които държаха Ласитър и Шели в ръцете си.

Ейбъл Мортън заби дулото на пушката в гърба на Ласитър. Това стана косо изотдолу, тъй като той клечеше зад Ласитър, за да не бъде видян отвън.

Съдията Прескот извика:

— Идеята е добра. И какво трябва да правя в къщата, Ласитър?

— Да говорите с мен — каза Ласитър. — Само да преговаряте с мен, господин съдия. Шели е в моя власт. Както и вашият маршал

Джон Уилсън. Може би въпреки цялата враждебност, която изпитваме един към друг, ще стигнем до споразумение. Тогава ще се съглася да се предам и да отговарям пред съда. Би трябвало да чуете и мнението на Шели. Искате ли да го чуете, господин съдия?

Ласитър се наведе към Шели и ѝ прошепна няколко думи, но достатъчно високо, за да могат Ейбъл Мортън и хората му да чуят:

— Сега трябва да кажем истината, Шели! Няма никакъв смисъл да продължаваме да се преструваме. Ти и сама виждаш, че Ейбъл Мортън също е разбрал всичко. Най-добре ще е сега да признаеш, че си била тайна любовница на Чарлз Адамс.

Махна на Ейбъл Мортън и когато той се наведе към него, Ласитър му прошепна:

— Ще ни подкрепиш ли, Ейбъл?

Ейбъл Мортън беше съвсем объркан.

— Май започвам да полудявам, Ласитър — изсъска той. — Какъв театър се разиграва тук?

— Нещо като „Блек Джек“ — отвърна Ласитър през зъби. — Играта с много неизвестни. Този път става дума за голям залог. За най-малко пет милиона. Защо си мислиш, че платих, за да вляза в играта?

Ейбъл Мортън алчно преглътна. Очите му блестяха и гледаха ококорено. Това беше невероятна гледка.

Отвън отекна гласът на съдията:

— Госпожице Шели, всичко ли е наред?

— Аз съм завързана — извика тя в отговор. — Иначе съм съвсем добре. Единствено от вас зависи дали скоро ще ме освободят, господин съдия. Мъжете, които ме държат тук, са готови да преговорят с вас. Сега не мога да ви каже нищо повече. Те настояват да влезете.

Ласитър ѝ се усмихна:

— Браво, Шели.

Ейбъл Мортън опря дулото на пушката във врата на Ласитър.

— Какво трябва да означава всичко това, Ласитър?

— Ние седим в една и съща лодка, Ейбъл — изръмжа Ласитър, наблягайки на всяка дума. — Можеш да си махнеш пушката. С теб имаме еднакви интереси. Но сега не мога да ти разкажа всичко. Искам да знаеш поне това: Шели беше тайна любовница на предишния ви бос.

— На Чарлз?

— Че на кой друг! — изсъска Ласитър. — Но ще разбереш всичко чак след като ти разкажа цялата история. По дяволите, нямаме много време, Ейбъл. Трябва да се опитаме да подмавим съдията да влезе тук. Щом пипнем Прескот, паричките са наши.

Ейбъл Мортън разтвори още по-широко очи.

— Значи е вярно това, което Уилсън веднъж намекна? През цялото време Прескот е бил наш таен бос?

— А аз бях най-важният човек за свързка — поясни Ласитър, без да му мигне окото. — Аз съм човекът, който се грижеше да бъдат открити най-важните парични пратки. Но наскоро се скарахме. Прескот разбра, че брат му Чарлз през цялото време е давал част от плячката на Шели. Парите са скрити тук, в ранчото. Но ще ти обясня всичко по-късно, Ейбъл. Сега ми помогни да накарам Прескот да ми повярва. Щом го пипнем, ще делим наполовина.

Отвън отново отекна гласът на съдията:

— Кои са мъжете, за които току-що говорехте, госпожице Шели?

— Влезте и ще видите, господин съдия!

— Какво става с Уилсън?

— Ласитър го затвори. Но той е добре. Моля ви, господин съдия, влезте в къщата, за да преговаряте с тези мъже! Нима не разбирате, че сега не мога да ви кажа нищо повече?

— Разбирам — извика Прескот. — Добре тогава, сега ще дойда.

Ласитър отново застана на прозореца и видя съдията, който се канеше да тръгне. Но в този момент шерифът Мейсън го хвана за рамото:

— Какво означава това, шерифе?

— Не е ли по-добре да ви придружа, господин съдия?

— Това не е необходимо, шерифе.

— Мисля за вашата сигурност, сър.

— Това си е моя лична работа, шерифе! — изсумтя съдията. — Сега ме оставете на мира!

После той закри нагоре по стълбата към верандата и влезе в къщата.

В салона стоеше едно момче от прислугата. Беше на не повече от петнайсет години.

— Аз трябва да ви заведа горе, сър — любезно каза то. — Моля...

То тръгна напред, а Прескот го последва с тежки стъпки. Усещаше бодещи в гърдите, а сърцето му биеше лудо както никога досега.

Страхуваше се, но не искаше да го показва. Боеше се от срещата с Ласитър. Тази проклета несигурност късаше нервите му.

Когато стигнаха до спалнята, вратата се отвори отвътре като по команда.

В следващия миг съдията Адам Дейвид Прескот се оказа изправен срещу своите собствени хора. И срещу най-опасния си враг: Ласитър.

До Ласитър стоеше Шели.

И двамата бяха невъоръжени.

Но дори и сега бяха опасни.

Съдията неволно си помисли: „Вълк и Вълчица!“.

Не се беше заблудил.

12.

Мнимият съдия възвърна самоувереността си, когато позна мъжете, които сам беше изпратил преди големия отряд. Но в същото време се запита защо всички тук стояха относително миролюбиво. Заедно! Като се изключеше фактът, че Ласитър и Шели нямаха оръжие.

— Какво всъщност става тук? — властно попита той. Беше обърнал поглед към Ейбъл Мортън, който обаче посочи към Ласитър:

— Той ще ви обясни всичко, господин Прескот.

— Какво става с Уилсън? — попита Прескот. — Искан първо да говоря с него. Искан да видя дали изобщо е още жив.

— Можете да забравите за Уилсън, Прескот — каза Ласитър. — Съюзили сте се с неподходящ човек. Това беше най-голямата грешка, която направихте. Но тя може да се поправи. Добре е, че дойдохте, Прескот. Така най-после можем да се изясним. Не, не е това, което си мислите, Прескот. Аз съм всичко друго, но не и ваш враг. Всичко, което се случи през последните дни, е следствие от едно огромно недоразумение. Впрочем, знаете ли, че вашият брат Чарлз е имал връзка с тази дама? — Ласитър посочи към Шели Уинтърс.

Тя се усмихна сухо.

— Това не е истина! — възкликна Прескот. — Чарлз никога не е имал тайни от мен. Аз щях да зная за подобна връзка, Ласитър. Защо тогава Чарлз състави план за нападение над Шели Уинтърс?

— За да прибере петдесетте хиляди долара! — каза Ласитър. — Беше заговор между вашия брат и Шели. Но може би госпожица Уинтърс ще ви обясни това по-подробно, господин Прескот. Или държите да продължавам да ви наричам с вашата фалшива титла? За мен това няма никакво значение.

Мнимият съдия беше истински смаян.

— И каква беше вашата роля, Ласитър? — изпъшка той.

— Аз също съм вътре в играта — усмихна се Ласитър. — Нима вашият брат никога не ви е говорил за мен? Аз бях човекът, който даваше сведения за най-големите парични пратки.

— В такъв случай вие сте Лий Банок? — изненадано извика Прескот.

— Да, сър, аз съм — каза Ласитър, макар никога да не беше чувал това име. — Сега със сигурност сте много изненадан, Прескот.

Мнимият съдия политна към леглото и се отпусна на ръба. Думите на Ласитър му бяха подействали като удар с чук.

— Но защо тогава брат ми искаше да ви убие? — объркано изстена той. — Не мога да разбера.

— Защото Шели Уинтърс стоеше между нас — отвърна Ласитър. — Това беше истинската причина.

Прескот захлупи лицето си в шепи:

— Не можехте ли да се разберете по някакъв начин? — плачливо попита той. — Все можеше да се намери някакво решение. Защо не дойдохте двамата при мен и не ми разказахте всичко?

Ласитър сви рамене:

— Колата беше затънала прекалено дълбоко в калта — каза той. — Но сега няма смисъл да съжаляваме за неща, които вече не могат да се поправят. Вашият брат е мъртъв, Прескот. Трябва да се опитаме заедно да поставим ново начало. Искате ли да останете бос на бандата на Пумата?

Прескот гневно огледа всички и избухна:

— Но за това не трябваше никой никога да научава! Трябваше да остане тайна, че в действителност аз съм босът на бандата на Пумата.

— Това няма никакво значение — успокои го Ласитър. — Ние сме единствените, които го знаят, Прескот.

Прескот не се замисли нито за миг.

— Тогава всичко е наред! Но трябва да си остане тайна, че аз съм босът.

— Разбира се — каза Ласитър. — В такъв случай ви предлагам сега да отидете до прозореца и да обясните, че съм се предал. Ще заявите, че ще ме отведете със себе си в Омаха и там ще ме изправите пред съда. Предложението е добро, нали?

Прескот се усмихна облекчено.

— Най-доброто предложение, което някой ми е правил.

Той слезе долу заедно с Ейбъл Мортън и обясни, че отрядът се разпуска и че Ласитър е задържан от маршалите на съдията.

Мъжете, под ръководството на шериф Мейсън, потеглиха обратно, след като отмина голямата обедна жега.

Всички бяха доволни, че не се е стигнало до престрелка, и хвалеха съдията Прескот, че с неповторимо умение е успял да убеди един толкова опасен мъж като Ласитър да се предаде.

Но това още не беше краят. Всички участници го знаеха. И най-вече Ласитър.

Беше му ясно, че Прескот не се е хванал на този блъф. Мнимият съдия беше използвал разказа на Ласитър като повод да разпусне отряда под ръководството на шерифа Джон Мейсън.

Трийсетте маршали на съдията останаха в ранчото.

— Бих искал да останете, докато всичко бъде уредено — беше им казал съдията. — Ще се нуждаем от вашата помощ, за да откарваме задържания до Омаха.

В този момент Ласитър разбра, че блъфът му не беше минал и че само минути го разделяха от смъртта. Ако нямаше късмет, скоро щеше да бъде мъртъв.

Този проклет Прескот! Беше много по-опасен, отколкото Ласитър си бе помислил в началото.

Всеки момент щеше да бъде на горния етаж.

За Ласитър имаше само още една възможност: да заложи всичко на карта. Залогът беше животът му. Дали щеше да успее да спечели Ейбъл Мортън и другите петима бандити на своя страна?

Беше сложил ръка на рамото на Шели. Стояха с гръб към стената непосредствено до вратата, която Прескот скоро щеше да отвори.

Оттук Ласитър можеше да наблюдава двора на ранчото. Виждаше как каубоите са се разположили така, че бандитите с маршалски значки нямаха никакви шансове в случай, че се осмелят да нападнат. Това беше нещо, което до известна степен успокои Ласитър.

— Сега знаете, че казах истината — обърна се той към Ейбъл Мортън и останалите петима. — Тук, в ранчото, са скрити близо триста хиляди долара. Прескот иска да ги прибере. Той няма никакво намерение да дели с нас. Исква да вземе всичко за себе си и да продължи да живее като уважаван гражданин, в разкош, а ние да останем с празни ръце.

— Да, така е — злобно процеди през зъби Шели. — Този мъж се готви да ни измами. Сега трябва да бъдем единни.

Как само бе продължила мисълта му! Такава партньорка рядко можеше да се намери.

Ейбъл Мортън направи няколко крачки напред и опря дулото на револвера си в гърдите на Ласитър.

— Струва ми се, че ти си един изпечен лъжец, Ласитър — каза той със заплашителна усмивка. — Имам чувството, че се опитваш да ни преметнеш. За щастие, имахме достатъчно време още веднъж да премислим всичко. Това, което ни разправяш, са само приказки.

Ласитър разбра, че всичко е изгубено.

Тогава Шели каза:

— Ще ви покажа парите. Тогава ще разберете, че Ласитър не ви разправя само приказки.

Едва беше казала последната дума, когато вратата се отвори. Съдията Прескот се втурна вътре. На лицето му беше изписан израз на ликуване.

— С теб е свършено, Ласитър! — кресна той. — Сега отново аз съм на ход. Убийте го, Мортън! Убийте го най-после!

Ласитър реагира с невероятна решителност. Не му оставаше никаква друга възможност, ако искаше да спаси живота си.

Изби дулото на револвера настрани, но Мортън вече беше натиснал спусъка. Куршумът премина над рамото на Ласитър, който измъкна револвера от ръката на напълно изненадания Мортън и с невероятна скорост изстреля петте патрона, които бяха останали в барабана.

Шели се спусна към съдията и го събори на пода. Прескот беше прекалено изненадан, за да може да окаже сериозна съпротива. В тези секунди Шели наистина се държеше като Вълчица. Отново защити честта на името си.

Ласитър беше улучил трима от шестимата бандити. Сега се насочи към останалите.

Юмруците му със свистене прорязваха въздуха. Но нямаше друг избор. Ако в този момент не забравеше за опасността, щеше да бъде мъртъв.

Най-после всички негодници бяха на пода ранени или в безсъзнание. А босът им лежеше по гръб и се взираше в дулото на собствения си револвер. Шели го беше извадила от кобура му, след като се беше хвърлила върху него.

Отвън не бе отекнал нито един изстрел.

Ласитър хвърли в ъгъла оръжията на бандитите. Взе си един „Уинчестър“ и един револвер.

Тримата бандити, които Ласитър беше повалил с юмруци, се обърнаха и се изправиха.

Съдията престъпник все още лежеше под Шели със затворени очи.

Ласитър го сграбчи и го изправи на крака.

— Наблюдавай останалите, Шели! — каза той. — Трябва да свърша още нещо.

Шели стискаше здраво револвера. В очите ѝ се четеше отчаяна решителност.

Ласитър поведе съдията към отворения прозорец.

— Вие загубихте, Прескот — каза Ласитър. — Погледнете това! Май сте забравили за шериф Мейсън.

Сега стана ясно защо никой на двора не бе стрелял.

Шерифът Джон Мейсън се беше върнал със своя отряд. Пеша. И бандата на Пумата беше попаднала между два огъня.

— Наред ли е всичко, Ласитър? — извика шерифът.

Двамата се познаваха от години. Само че за това никой не трябваше да знае. В живота им имаше няколко тъмни глави, за които никой от тях не искаше да си спомня...

— Всичко е наред, шерифе — отвърна Ласитър. — Ще бъда доволен, ако отведете тези негодници.

— Разбира се — каза шерифът и се усмихна многозначително.

Половин час по-късно Ласитър остана насаме с Шели.

Тя го прегърна.

— Ще останеш ли сега?

— Да, разбира се.

— Завинаги?

Ласитър замълча.

— Така си и мислех. Ти, проклет, скитащ Вълк! — Каза го весело и тъжно едновременно.

— Съжалявам! — Ласитър я целуна. — Не мога другояче.

Тя се притисна към него и прошепна:

— Няма нищо! Беше истинско преживяване да се запозная с теб. А ако някога ти домъчнее за мен, знай, че винаги си добре дошъл.

Обичам те, Ласитър, и никога няма да те забравя!

Издание:

Джек Слейд. Ласитър и Примамливата вълчица
ИК „Калпазанов“, Габрово, 1994

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Галина Димова

ISBN: 954-17-0041-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.